

Nhiều tác giả

Stephen R. Covey tuyển chọn và giới thiệu

THE
ALL-TIME
BEST-SELLING
BOOK

hạt giống tâm hồn

Vượt qua
thử thách

First Novel

nhà xuất bản trẻ hq tp. hồ chí minh

HẠT GIỐNG TÂM HỒN 7

Những câu chuyện cuộc sống

Kỳ diệu từ những điều giản dị...

Trong cuộc sống chúng ta ai cũng có một ước mơ cho một ngày mai thật đẹp, dù bình dị hay phi thường - đó có thể là ước mơ của một cậu bé mồ côi mong có ngày được chăm sóc trong vòng tay người mẹ, đó là ước mơ rất đỗi giản dị của một chú bé tật nguyền được bước đi bình thường như bao người khác, ước mơ nhìn thấy ánh sáng của một người không còn nhìn thấy được, ước mơ tìm được việc làm mà mình yêu thích của một chàng trai thất nghiệp, ước mơ tìm được một tình yêu đẹp, được sống yên vui hạnh phúc, hoặc có thể là những ước mơ chinh phục, vượt qua những thử thách, vươn lên khẳng định mình và trở thành những gì mà mình từng ao ước. Những ước mơ đáng quý, đáng trân trọng đó luôn là niềm hy vọng, là nguồn động lực và niềm tin lớn nhất cho mỗi người để sống, để cảm nhận và hướng đến ngày mai.

Nhưng cuộc sống luôn tiềm ẩn những trở ngại, khó khăn, và thử thách bất ngờ - con đường đi đến những ước mơ ấy không hề bằng phẳng. Bao khó khăn, trở ngại và cả bất hạnh có thể xảy ra vào những lúc không mong chờ nhất như để thử thách lòng dũng cảm của con người. Đó có thể là những trở ngại nhỏ ta vấp phải vào một thời điểm nào đó trước khi tự đứng thẳng trên đôi chân của mình. Có thể nó như những đám mây đen kịt báo hiệu cơn dông, khiến ngay cả những tâm hồn dũng cảm nhất cũng phải tìm kiếm chỗ che. Cũng có thể do khách quan hay là những ngục tù mà chính ta tự đưa mình vào... khiến ta tổn thương, mất niềm tin, và có lúc tưởng như không còn điểm tựa hay nghị lực để vượt qua. Trước những khó khăn thử thách ấy, mỗi người sẽ tự chọn cho mình cách đón nhận, đối đầu để có một hướng đi riêng. Có người phó thác cho số phận, có người trốn chạy đi tìm nơi trú ẩn, có người tự thay đổi để thích nghi với hoàn cảnh mới, cũng có người chìm vào biển tự thương thân, trách phận để rồi ngã gục trong cơn giông tố cuộc đời...

Thế nhưng, bất kể là ai, tự đáy lòng của mỗi con người đều tồn tại một khát vọng mãnh liệt - đó là khát vọng sống - và được luôn là chính mình. Chính khát vọng ấy đã khiến bao trái tim tràn trề, thao thức tìm cho mình một cách nghĩ, một sức mạnh tinh thần, một hướng đi để theo đuổi những hoài bão, ước mơ của mình.

Cuộc sống chúng ta ra sao, luôn ngập tràn sợ hãi và oán hờn hay chấp nhận và vui sống để vươn lên sẽ tùy thuộc vào cách ta đối mặt như thế nào với những khó khăn thử thách ta gặp phải trên con đường đi tới.

Hai tập “Hạt giống tâm hồn từ những điều giản dị trong bộ Hạt giống tâm hồn” do Firstnew thực hiện này sẽ là người bạn đồng hành cùng độc giả vượt qua những khó khăn thử thách trong cuộc sống thường ngày như nỗi mất mát, nỗi đau tổn thương tinh thần, tình cảm, niềm tin, bệnh tật, những thăng trầm trên bước đường theo đuổi ước mơ của cuộc đời hay vươn lên cho cuộc sống tốt đẹp hơn.

Qua những sự kiện bất hạnh, những câu chuyện bình thường, những người bình dị, các câu chuyện đều nhấn mạnh đến tinh thần vượt lên, chiến thắng chứ không phải những điều ọ thường. Bạn có thể bắt gặp câu chuyện của chính mình, của những người xung quanh hay của những người hoàn toàn xa lạ... để rồi suy gẫm, chiêm nghiệm, khám phá và tìm thấy câu châm ngôn cuộc sống của mình!

Chúng tôi hy vọng những câu chuyện này sẽ là động lực khuyến khích bạn đưa tay cho người khác cũng như mở rộng lòng với những ai cần bờ vai để chia sẻ nỗi đau. Hy vọng rằng chúng sẽ mang đến cho bạn thêm niềm lạc quan, niềm tin và tình yêu cuộc sống để thấy mỗi trở ngại, thử thách trong cuộc sống như một hòn đá cần có và dễ dàng bước qua, để bạn có thể mỉm cười và trân trọng những gì bạn đã và đang có.

Những trang sách này chúng tôi xin gửi đến bạn được như một món quà tặng của tâm hồn. Mong rằng các bạn sẽ nhận thấy nó như một nguồn tiếp thêm sức mạnh, niềm tin và lòng dũng cảm - như một lời nhắc nhở không ngừng rằng bạn luôn có đủ sức mạnh vượt qua tất cả để đạt được những ước mơ của mình cho dù cuộc sống có thế nào đi nữa.

Chúng tôi xin gửi đến bạn được những tình cảm chân tình nhất vì đã đồng cảm và chia sẻ với chúng tôi qua các tập sách trong những năm qua.

Nếu như chúng ta không biết mình sẽ phải làm gì, hãy nghĩ tới những điều tốt đẹp và thú vị trong cuộc sống.

Cuộc Sống Tươi đẹp

Đó là một ngày hè oi bức với cái nắng đỏ lửa. Nắng nóng khiến người ta thêm bức bối và có thể giận dữ bất cứ lúc nào.

Cạnh hồ bơi của một khách sạn lớn, người đàn ông đã luống tuổi đang nằm dài trên chiếc ghế dựa, cặp kiếng râm lớn che gần hết gương mặt. Trông ông rất đổi thư thái, tựa như đang tận hưởng những giây phút dễ chịu nhất trong ngày. Ngay lúc đó, có một cô gái trẻ bước tới chiếc ghế cạnh ông, quăng phịch túi đồ trên vai xuống đất rồi bực dọc kêu ca:

- Rõ chán. Nắng gì mà như thiêu thế này!

Nghe những lời ấy, người đàn ông chỉ mỉm cười rồi nhẹ nhàng nói:

Trời nắng thật đấy, nhưng nó đẹp thế kia mà. Chính nắng đã làm màu hoa thêm đỏ thắm, nắng đánh thức lũ ve dậy ca hát, nhờ thế chúng ta mới được thưởng thức những thanh âm tuyệt vời của chúng, phải không?

Thoáng ngạc nhiên trước lời nói của ông, cô gái lặng im không kêu ca nữa. Có lẽ cô cũng đang lắng nghe tiếng ve râm ran đâu đó trên vòm lá.

Nhưng chẳng mấy chốc, mưa bắt đầu rơi lác rác. Cô gái quay sang người đàn ông, vẻ tinh nghịch:

Nhưng mưa thì rõ là chán thật, phải không bác? Giờ thì bác nói cho cháu lý do để không chán ghét trời mưa, khi phải nằm lỳ một chỗ, thậm chí chẳng thể nào ra khỏi chiếc dù này được.

Người đàn ông lại mỉm cười:

Này cô gái, cô không thấy những khóm cây đang nở rộ và cả bãi cỏ mới cắt kia đang rất cần mưa đấy ư? Mưa sẽ cho chúng một sức sống mới.

Cặp vợ chồng đang ngồi trên chiếc ghế bên trái người đàn ông bỗng nhiên to tiếng với nhau. Người chồng nhăn nhó:

Chán em thật đấy, có cái chìa khóa phòng cũng quên mang theo!

Còn anh thì sao cơ chứ? Mang máy hình mà quên lắp pin thì làm được gì? - Người vợ cũng hậm hực kể tội chồng.

Anh chị đang cần pin chụp hình à? Cứ lấy của tôi mà dùng này! - Người đàn ông quay sang h, thân tình bảo, - Nhưng này, chìa khóa dự phòng thì ở ngay quây tiếp tân ấy, còn pin thì có thể mua ở bất cứ đâu cơ mà. Cãi nhau sẽ làm mất vui trong khi chuyến du lịch của hai người đang tuyệt vời thế này cơ mà!

Cầm lấy viên pin, người chồng bỗng ngượng ngùng nhìn vợ mình. Đáp lại, chị vợ trao cho người chồng một ánh mắt âu yếm. Mọi bất hòa bỗng chốc tan biến.

Nhưng sự yên tĩnh lại một lần nữa bị xáo trộn. Một cậu thiếu niên đang đỏ mặt tức giận:

Con không còn là con nít nữa, mẹ à. Con có cuộc sống riêng của con, con không thích mẹ lúc nào cũng kè kè theo con chỉ để bảo con phải làm điều này, không được làm điều kia như thế!

Nói rồi, cậu quay mặt sang một bên để tránh ánh mắt đầy ngạc nhiên của người mẹ tội nghiệp.

Đợi một lúc cho cơn giận của cậu bé lắng xuống, người đàn ông nhỏ nhẹ:

Cháu sai rồi, chàng trai trẻ à. Dẫu có giận dữ thế nào đi nữa, cháu cũng không được phép nói với mẹ mình như thế. Có thể bây giờ cháu không nhìn thấy đâu, nhưng trên thế giới có nhiều người sẵn sàng đánh đổi tất cả để có mẹ ở bên cạnh, cháu ạ!

Ngay lúc đó, một người phụ nữ từ trong sảnh khách sạn đẩy chiếc xe lăn đến bên người đàn ông. Rất nhẹ nhàng, bà nhắc chồng mình - người đàn ông mù lòa và bị liệt cả hai chân - lên xe, sửa lại cặp kiếng râm cho ông, rồi cẩn thận đẩy xe ra cổng.

- Nguyễn Thảo Theo See

Gieo và gặt

Hãy làm những gì bạn có thể với tất cả những gì bạn đang có!

Theodore Roosevelt

Bà đã khổ sở cả đêm qua. Và đêm nay chắc bà còn phải khổ sở nhiều hơn nữa. Con mưa phùn tháng mười hai lạnh thấu xương khiến người bà run lên, đôi mắt thì cứ nhưc buốt mỗi khi nhìn sang hai bên. Bà biết mình đang sốt cao. Từ chỗ bà đang đứng dưới cây cột đèn cao áp mang lại chút cảm giác ấm áp giả tạo đến phòng cấp cứu của bệnh viện phải dài đến bốn kilômet. Vốn là người cứng rắn nhiều nghị lực, nhưng đêm nay bà biết mình không thể đi bộ hết quãng đường này ở cái thành phố bé nhỏ này, một khi trở thành người vô gia cư, sẽ không có nhiều con đường để chọn lựa. Chẳng những mất nhà, bà còn mất luôn tính lịch sự và lòng tự trọng nữa. Cái đói rét lẫn sự khắc nghiệt của cuộc sống khiến người ta không cần và cũng chẳng thể nghĩ đến những thứ này. Nhưng oái oăm thay, sự cộc cằn thô lỗ càng làm bà thêm khốn khó. Người ta nhớ mặt, nhớ cách cư xử của bà, chỉ cần thoáng thấy bà từ xa, họ đã vội vàng băng qua bên kia đường để tránh. Bà đưa mắt nhìn dòng người qua lại, mong một ai đó tử tế sẽ giúp mình, nhưng điều bà nhìn thấy chỉ toàn là những khuôn mặt mệt mỏi. Có một người phụ nữ tay xách những túi đồ căng phồng bước ra khỏi cửa hàng bách hóa và dúi vài tờ tiền lẻ vào tay bà. Chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng thèm nhìn mặt bà, người phụ nữ ấy vội vã bước đi..

- Cảm ơn! - Bà nói với theo - Cảm ơn nhiều, xin làm ơn giúp tôi...

Nhưng lời cuối cùng chỉ còn thều thào cho chính bà. “Bây giờ mình phải làm gì đây?” - Bà tự hỏi, cố nén tiếng thở dài.

Bỗng bà nhìn thấy một anh thanh niên trẻ - người mà bà biết là dễ mềm lòng trước những bất hạnh của người khác nhất trong thành phố. Anh đã từng giúp bà vài lần nên bà nghĩ thế nào mình cũng sẽ được đi nhờ xe và biết đâu lại được giúp cho chút ít tiền nữa.

Xin lỗi cậu! Xin cậu thương giúp! Tôi đang bị bệnh, phải đi bác sĩ. Cậu làm ơn đưa tôi đến bệnh viện được không?

Người thanh niên cau mày lắc đầu.

- Xin lỗi bác. Với cháu, ngày hôm nay đã dài lắm rồi. Cháu đang thất nghiệp.

Cả ngày nay cháu đi tìm việc mà... À, bây giờ trễ rồi, bác cũng chẳng muốn nghe kể đâu. Cháu xin lỗi. Hôm nay cháu không giúp gì được cho ai đâu.

Chàng trai ấy chưa ăn tối, ngay cả bữa trưa cũng chưa. Anh mệt mỏi, lạnh lẽo và chán nản. Cảm giác trong lòng anh lúc này còn tồi tệ hơn cả cái lạnh đang quất vào người. Anh gục đầu hẳn xuống và ủ rũ bước ra bãi đỗ xe. Nhưng không đi được quá nửa dãy nhà, anh quay lại. “ôi, mình trở nên ích kỷ từ bao giờ vậy?” - Anh tự nhủ khi nổ máy xe.

Bác lên xe đi. Cháu nghĩ mình có thể cho bác xuống ở chỗ bệnh viện trên đường về nhà. - Anh nói lúc đã đuổi kịp bà.

Bà lão im lặng làm theo. Bỗng nhiên, người thanh niên lại thoáng hồi hận. Một ngày mệt mỏi, lại thêm đêm nay nữa, anh biết nó sẽ dài lắm.

Đến phòng cấp cứu, anh ngồi cạnh bà cụ và cùng chờ với bà. Lúc nào vào bệnh viện cũng chờ, dù là phải cấp cứu. Để giết thời gian, anh ra chiếc máy bán hàng tự động trong hành lang để tiêu những đồng xu cuối cùng của mình vào gói kẹo M&M. Rồi anh quay trở lại và ngồi sụp xuống chiếc ghế có lưng dựa thấp. “Sao người ta không thiết kế những chiếc ghế ngồi dễ chịu hơn chiếc này nhỉ?” - Anh chán chường tự hỏi.

Chưa từng có ai vào và ra khỏi phòng cấp cứu trong một khoảng thời gian ngắn được. Anh đoán ít nhất cũng phải là ba tiếng đồng hồ. Thấy bà có vẻ kiệt sức, anh đưa bà gói kẹo, nhưng bà xua tay từ chối vì đang mải suy nghĩ về bệnh tật của mình. Anh mệt mỏi nhìn vào khoảng không vô định trước mắt, thậm chí không nhận ra là đã đến lượt bà vào khám.

Thôi cậu về đi. - Bà thúc vào tay anh thanh niên. - Cậu không phải chờ nữa. Tôi sẽ khỏe thôi.

Không, cháu sẽ ở đây đến khi bác khám xong. Bác sẽ cần quá giang về đây. - Anh không nói là “về nhà” vì biết rằng, bà làm gì còn nơi nào để được gì như vậy.

Mệt lử, anh ngủ gật trong khi chờ đợi. Khi cô nâng hai mọng mắt nặng trĩu lên, anh thấy một người lạ ngồi dãy ghế đối diện đang mỉm cười với mình.

Không nhận ra mình à? - Chàng thanh niên kia hỏi.

Anh lắc đầu.

Năm ngoái chúng ta đã từng làm việc chung với nhau tại công trình An Sinh, cậu nhớ chưa?

A, nhớ rồi! Chào anh. Anh khỏe chứ. Dạo này anh đang làm gì? - Anh lịch sự hỏi thăm.

Tớ đang làm một công trình lớn khác. Đã làm móng rồi. Bọn tớ sẽ còn làm ở đó cho đến tháng ba năm sau, chắc khoảng đó. Còn cậu sao rồi? - Người thanh niên kia hỏi lại.

Em đang thất nghiệp. Cả ngày nay em đi xin việc mà... - Giọng anh lạt đi, đầu cúi xuống.

Vậy cậu thử nói chuyện với sếp tớ xem sao. Bọn tớ đang thiếu bốn người, ông ấy tìm mãi mà vẫn chưa được. Nếu không có vấn đề gì, cậu có thể bắt đầu làm việc ngay sáng mai. Lại đây nào, tớ sẽ gọi điện cho ông ấy ngay. - Người thanh niên cao lớn đi thẳng tới hộp điện thoại. Anh đi theo sau.

Vài phút sau, hai chàng trai bắt tay nhau.

Sáng mai gặp lại nhé! - Anh nói lúc chàng trai kia cầm áo khoác lên và cùng cô bạn gái của anh ấy ra về. Anh nhìn quanh và nhận ra phòng chờ đang vắng tanh. Anh đi về phía cô gái đang ngồi trực sau chiếc bàn tiếp tân lớn. Mắt anh ngân ngấn nước.

Cô gì ơi, tối nay tôi vừa nhận ra một bài học quan trọng và đang rất muốn được chia sẻ nó với người khác. Liệu tôi có thể kể cô nghe chuyện tuyệt vời vừa xảy đến với tôi không?

Ồ, tất nhiên. - Cô gái mỉm cười nói. - Tôi cũng đang muốn nghe một câu chuyện nào đó mà.

Lê Lai Theo Internet

Vang vọng của đất trời

Một người thì thầm “Cuộc sống ơi sao không nói gì với tôi vậy?” Và đúng lúc đó một chú sao cất tiếng hét, đó chẳng phải là âm thanh cuộc sống hay sao? Nhưng anh ta đã không nghe thấy.

Một người thì thầm: “Cuộc sống ơi, hãy nói gì với tôi đi chứ!”. Và cùng lúc một tiếng sấm vang trời, đó không phải là sự trả lời của cuộc sống hay sao? Nhưng anh ta cũng không nghe thấy.

Một người nhìn quanh và nói: “Cuộc sống ơi sao chẳng bao giờ tôi nhìn thấy cuộc sống?”. Và lúc đó bỗng nhiên một vì sao lóe sáng. Đó chẳng phải là ánh sáng cuộc sống hay sao? Nhưng lúc đó anh ta không để ý thấy.

Một người kêu lên: “Cuộc sống ơi, tôi muốn có một điều kì diệu!”. Và một đứa trẻ được sinh ra đời. Đó chẳng phải là một điều kỳ diệu sao? Nhưng anh ta không hay biết.

Một người thất vọng thốt lên: “Cuộc sống ơi, hãy chạm vào tôi. Hãy cho tôi biết là người vẫn ở đâu đây và có thể bảo vệ tôi”. Một giọt nước trên lá cây rơi xuống vai anh ta. Đó chẳng phải là cuộc sống đã nhẹ nhàng chạm vào anh ta đó sao? Nhưng anh ta lau giọt nước và bỏ đi.

Hạnh phúc không đến từ sự quan sát và lắng nghe thông thường. Hạnh phúc chỉ đến từ những trái tim biết rộng mở để cảm nhận những thay đổi huyền diệu của cuộc sống. Quả thật, khi biết rộng mở trái tim mình, bạn sẽ nhận thấy rằng, hạnh phúc đôi khi rất bình dị. Nó đến từ cuộc sống, từ thiên nhiên, từ những điều tưởng chừng như vô hình. Hạnh phúc đến, nhưng thường không đến theo cách mà bạn trông đợi.

- Lan Nguyễn Theo Internet

Nụ hôn tạm biệt

Tôi sẽ mãi mãi không bao giờ là quá lớn để không còn cần đến nụ hôn đầy yêu thương của bố.

Tôi lớn lên ở San Pedro, trong một gia đình lao động bình thường. Bố tôi làm nghề đánh bắt cá. Với ông, biển là cả cuộc đời mình. Ông có một con thuyền riêng, phương tiện làm ăn duy nhất của cả gia đình tôi. Nhưng kiếm sống trên biển thật chẳng dễ dàng gì, nếu không muốn nói là rất gian nan và cũng đầy nguy hiểm. Bố tôi phải làm việc vất vả ngoài khơi để nuôi sống gia đình, không chỉ có mẹ con chúng tôi, mà còn cả ông bà và giúp đỡ những người h hàng nghèo khó của mình nữa.

Hình ảnh về bố vẫn còn in đậm trong tâm trí tôi. Ông cao lớn, thân người vạm vỡ nhờ việc kéo lưới và chống đỡ với sóng gió biển khơi. Mỗi khi ở bên cạnh bố, tôi còn có thể ngửi thấy mùi vị của biển, của nắng gió đại dương tỏa ra từ người ông. Bố luôn mặc bộ đồ vải bạt, chiếc áo choàng bạc màu và cái tạp dề cũ kỹ. Bất kể mẹ có chịu khó giặt giũ chúng như thế nào đi chăng nữa, chúng vẫn đậm một mùi biển không lẫn vào đâu được.

Mỗi khi thời tiết xấu không thể ra khơi, bố thường lái xe đưa tôi đến trường, ông có một chiếc xe tải cũ dùng để chở cá. Chiếc xe đó có khi còn nhiều tuổi hơn cả người già nhất trong làng tôi. Nhưng dầu có già cỗi và ì ạch đến thế nào, nó vẫn luôn hoàn thành nhiệm vụ đưa bố đến nơi ông cần đến. Chính vì vậy, ông coi nó như một người bạn, có khi còn trò chuyện và vỗ về nó một cách đầy yêu thương. Điều đó đối với tôi lúc ấy rất khó hiểu, vì tôi chẳng thích chiếc xe đó một chút nào. Chỉ cần nổ máy thì ở xa đến cả dặm cũng có thể nghe thấy tiếng lạch cạch của nó.

Khi bố đưa tôi đến trường, tôi cố ngồi co rúm vào một góc để mong đừng ai nhìn thấy. Được nửa đường, ông tăng tốc, chiếc xe lại nhả ra một đám khói lớn. Bố tôi vẫn tiến về trước, hoàn toàn chẳng chú ý đến ánh mắt hiếu kỳ của những người đi trên đường. Khi đến trường tôi rồi, bố không bao giờ quên nghiêng người qua, hôn tôi một nụ hôn tạm biệt vào má và dặn tôi hãy là một cậu bé ngoan. Thật là ngọt ngào cho tôi quá! Tôi vào lớp mà mặt đỏ bừng. Lúc đó, tôi đã 12 tuổi rồi mà bố vẫn giữ thói quen hôn tạm biệt tôi như thế!

Thê rồi một ngày, tôi quyết định phải thể hiện cho bố thấy tôi đã là một chàng trai. Lần đó, khi bố chở tôi tới trường, ông lại nở nụ cười như thường

lệ và bắt đầu nghiêng người về phía tôi. Nhưng tôi vội giơ tay lên:

- Dừng, bố ạ!

Đó là lần đầu tiên tôi nói với bố theo cách đó. Sự ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt ông.

- Bố, con đã quá lớn để được hôn tạm biệt hay bất cứ nụ hôn nào nữa rồi! - Tôi nói giọng dứt khoát.

Bố nhìn tôi một lúc lâu, đôi mắt sững sờ có vẻ như bị tổn thương. Nhưng rất nhanh, ông mỉm cười:

Con nói đúng. Đôi lúc bố quên mất là con đã trở thành một chàng trai! Có lẽ một nụ hôn với con bây giờ là không cần thiết nữa!

Thế rồi không lâu sau đó, bố tôi đi biển và không bao giờ trở về nữa. Đó là ngày mà phần lớn các tàu đều ở lại bờ, trừ con tàu của bố. Ông quyết tâm đi biển chuyến đó bởi có cả một gia đình lớn phải chăm lo. Sau cơn bão, người ta tìm thấy tàu của bố tôi dạt vào một vũng cạn, với tấm lưới nửa trong nửa ngoài. Có lẽ bố ra đi mà trong lòng chỉ nghĩ duy nhất một điều: Chuyến này về sẽ có nhiều tiền cho chúng tôi được ăn học.

Giờ đây, tôi muốn đánh đổi tất cả chỉ để được bố ôm hôn thêm một lần nữa, để được cọ má vào làn da thô ráp của ông, để hít thật sâu mùi mặn mặn của gió biển trên bộ quần áo bạc màu. Tôi muốn nói lại với bố tôi rằng, tôi sẽ mãi mãi không bao giờ là quá lớn để không còn cần đến nụ hôn đầy yêu thương của bố.

- Đặng Huy Hiệp Theo Internet

Quyền được khóc

Hãy trân trọng và gìn giữ tình yêu mà bạn được trao tặng. Bởi tình yêu đó sẽ còn mãi mãi cho bạn có mặt đi

Og Mandino

Một mình dưới ánh đèn lò mờ của phòng ăn, tôi ngồi đó, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi...

Cuối cùng, tôi cũng đã đưa được bọn trẻ vào giường ngủ. Trong hoàn cảnh “gà trống nuôi con”, tôi vừa phải làm cha, vừa phải làm mẹ của hai đứa trẻ. Hàng ngày, tôi phải vừa tắm cho chúng, vừa chịu đựng những tiếng la hét inh ỏi, những cú đập tay làm tóe nước khắp cả phòng tắm. Đó là chưa kể phải ngồi cả tiếng đồng hồ dỗ cho hai đứa ăn, rồi chạy theo chúng từng bước khắp căn nhà để thu dọn những món đồ mà chúng vứt lung tung. Đến khi lên giường rồi, chúng cũng chỉ chịu nằm yên sau khi tôi xoa lưng gần năm phút mỗi đứa.

Nhưng một ngày của bọn trẻ sẽ chưa thể kết thúc nếu tôi không lấy cây ghi-ta và bắt đầu giai điệu của những bài dân ca quen thuộc, cuối cùng là bài “Ngựa con xinh đẹp” mà cả hai đứa đều rất thích. Tôi hát đi hát lại bài này, dần dần giảm tiết tấu và âm lượng cho đến khi bọn trẻ dần chìm vào giấc ngủ.

Vợ tôi qua đời cách đây sáu tháng, nhưng quả thật, tôi vẫn không thể nào quen được cuộc sống thiếu cô ấy. Điều duy nhất giữ cho tôi tỉnh táo và cố gắng sống tốt chính là hai đứa con. Tôi đã cố hết sức mình để mang lại cho chúng một cuộc sống gia đình bình thường như trước. Tôi cố giữ nét mặt tươi cười, cố giữ cho sinh hoạt của chúng không thay đổi gì nhiều so với những gì chúng đã quen. Cho đến hôm nay, có thể nói tôi đã làm điều đó rất tốt. Cuộc sống gia đình vẫn diễn ra bình thường, chỉ có một khác biệt duy nhất, nhưng cũng quan trọng nhất, đó là mẹ của bọn trẻ đã vĩnh viễn ra đi.

Hôm nay, cũng như mọi ngày, tôi đã làm xong mọi công việc phải làm. Một ngày thiếu vắng cô ấy lại sắp trôi qua.

Đợi bọn trẻ ngủ sâu, tôi mới nhẹ nhàng đứng dậy, cố gắng không gây tiếng động. Nếu chúng thức giấc, tôi sẽ phải hát thêm và kể thêm nhiều câu chuyện khác nữa. Nhón chân ra khỏi phòng, tôi khép cửa và đi xuống cầu

thang.

Buông mình xuống chiếc ghế tại bàn ăn, tôi chợt nhận ra từ lúc đi làm về đến giờ tôi mới có thời gian để ngồi. Vừa về đến nhà, tôi đã phải vội vã nấu cơm và đồ cho hai đứa ăn. Tôi rửa chén trong khi mắt vẫn không rời khỏi chúng. Tôi giúp đứa lớn giải bài tập lớp hai, khen bức vẽ của đứa nhỏ và trầm trồ ngạc nhiên trước khối xếp hình Lego của nó. Dọn dẹp, tắm rửa, kể chuyện, xoa lưng, hát ru..., tất cả đã xong. Giờ đây, tôi mới có một phút nghỉ ngơi ngắn ngủi cho mình. Sự tĩnh lặng giúp tôi thanh thản, có vẻ như vậy.

Nhưng rồi cảm giác mệt mỏi, gánh nặng trách nhiệm, nỗi lo về những hóa đơn... lại ập đến. Chỉ mấy tháng trước đây, tôi vẫn còn bên cạnh một người vợ, một người bạn để chia sẻ những nỗi lo lắng trong công việc cũng như trong cuộc sống... Vậy mà giờ đây, quanh tôi chỉ có sự cô đơn mà thôi. Tôi thấy như mình đang chìm dưới hồ sâu bé tắc. Cùng một lúc, tất cả như bủa vây lấy tôi... Nỗi đau, niềm nhớ thương da diết, nỗi xót xa cho con, cho mình... xâm chiếm lòng tôi, biến thành những giọt mặn cay xè trên khóe mắt.

Bỗng nhiên, một vòng tay nhỏ nhắn từ phía sau ôm lấy tôi nhẹ nhàng. Tôi quay lại, là con trai lớn của tôi. Thằng bé nhìn tôi với vẻ mặt đầy thông cảm, yêu thương lẫn lo lắng.

Quá bồi rồi, tôi buột miệng:

- Cha xin lỗi, Ethan, cha không biết rằng con vẫn còn thức.

Tôi không hiểu tại sao mình nói điều đó, nhưng rất nhiều người xin lỗi khi họ khóc và tôi cũng không phải là ngoại lệ. Tôi cố điềm tĩnh lại:

Cha không muốn khóc, cha xin lỗi. Chỉ là tối nay cha hơi buồn thôi.

Không sao đâu cha. Khóc không có gì là xấu cả. - Ethan thở thè.

Không thể diễn tả được nỗi vui sướng trong tôi khi đứa con trai bé bỏng nhưng thông minh và sâu sắc đã cho phép tôi được khóc. Thằng bé như nhắn nhủ với tôi rằng, tôi không cần phải lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ. Nước mắt sẽ là phương thuốc hiệu nghiệm để nỗi nhức nhối trong lòng mình vơi dịu đi.

Nhưng sao giờ này mà con còn thức, Ethan?

Tôi thắc mắc.

Mẹ gọi con dậy và dắt con vào đây, cha à! - Thằng bé vừa leo vào lòng tôi, vừa bình thản trả lời.

Thật vậy sao, con? Mẹ có nói gì với con không?

Dạ không, mẹ chỉ nhìn con mỉm cười. Nhưng cha biết không, bất cứ lúc nào con muốn, con cũng gặp được mẹ. Mẹ luôn ở bên gia đình mình đó cha.

Những lời của Ethan khiến tôi như bừng tỉnh. Cảm ơn con trai đã nhắc cho tôi điều ấy, và cảm ơn em, người vợ hiền yêu dấu của tôi.

- Nguyễn Ngân

Theo Permission To Cry

Những điều quan trọng của cuộc sống

Điều quan trọng không phải là bạn làm nghề gì để sống, mà công việc đó có phải là niềm đam mê của bạn hay không.

Điều quan trọng không phải là bạn có những ước mơ cao đẹp đến thế nào, mà chính là bạn có dám thực hiện những ước mơ đó để thỏa khao khát của mình hay không.

Điều quan trọng chẳng phải là tuổi tác, mà là sức sống trong con người bạn, là sự can đảm chấp nhận thử thách, dám dấn thân vào những chuyên phiêu lưu trong hành trình vô tận của cuộc sống.

Điều quan trọng không phải là cuộc sống của bạn luôn luôn bằng phẳng, rằng bạn chưa bao giờ phải nếm trải nỗi đau, mà chính là tinh thần bất khuất, là con tim ngoan cường không chịu đầu hàng nghịch cảnh của bạn. Liệu bạn sẽ đối mặt với những khó khăn, thử thách của mình như thế nào? Liệu bạn có dám dấn thân, thử sức mình thêm một lần sau khi thất bại, hay lại run rẩy, thu mình lại vì sợ sẽ lại bị tổn thương? Điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào bạn, vào bản lĩnh của bạn, và đó mới chính là điều quan trọng của cuộc sống.

Điều quan trọng không phải là bạn đặt ra cho mình bao nhiêu quy tắc sống, cũng không phải bạn đã tuân theo chúng nghiêm chỉnh như thế nào, mà chính là thái độ của bạn với cuộc sống. Liệu bạn có dám yêu hết lòng, có dám thể hiện cảm xúc một cách tự nhiên thay vì kìm nén chúng vì những chuẩn mực nào đó mà mình đã đặt ra?

Điều quan trọng không phải bạn là người cứng rắn đến thế nào, cũng không phải việc bạn chưa từng để người khác thấy những giọt nước mắt yếu đuối của mình, mà chính là khả năng vững vàng khi bị mọi người buộc tội chỉ vì đã dám sống thật với lòng mình; và chính là sự tự tin ngay cả khi không ai trao niềm tin nơi bạn.

Điều quan trọng không phải bạn là người xinh đẹp ra sao, không phải bạn sở hữu một làn da trắng ngần, một vóc dáng đáng mơ ước, mà chính là tâm hồn của bạn có thật sự nhạy cảm với nỗi đau đồng loại, có nhận ra vẻ đẹp cuộc sống, có biết tận hưởng từng ngày mà mình đang may mắn có được.

Điều quan trọng không phải là số của cải bạn đang sở hữu, cũng không nằm ở ngôi nhà lộng lẫy, chiếc xe sang trọng... mà chính là việc những vật chất

đó có thực sự làm cho bạn hạnh phúc, có là phương tiện giúp bạn đạt đến mục đích cao đẹp của mình, hay là ông chủ mà suốt đời bạn phụ thuộc, tôn thờ?

Điều quan trọng không nằm ở việc bạn bè của bạn có quyền cao chức trọng không, mà chính là tình cảm dành cho bạn, là lòng sẵn sàng sát cánh cùng bạn trong hoàn cảnh khó khăn.

Điều quan trọng không phải là bạn có bao nhiêu tấm bằng danh giá trong tay, không phải bạn đã học được những gì, với ai và ở nơi đâu, mà chính là cách bạn vận dụng chúng trong cuộc sống này, và ở việc chúng có thể giúp bạn vững vàng hơn, trưởng thành hơn hay không.

Thanh Phương

Theo The Invitation

Giá trị

Đừng bó chặt tâm trí vào những lối đi chật hẹp, vì chúng có thể che lấp tất cả những suy nghĩ tốt đẹp trong bạn.

Khuyết danh

Cách đây rất lâu, tại đất nước Ai Cập xinh đẹp có một vị thiên sư nổi tiếng tài giỏi tên là Zun-Nun. Nghe tiếng tăm của thầy Zun-Nun, một chàng trai trẻ tìm đến bên dòng sông Nile hiền hòa - nơi thầy đang sống để diện kiến. Chàng hỏi:

Thưa thầy, con biết người đời rất kính trọng thầy, với địa vị như thế tại sao thầy không ăn vận và sống cuộc đời xa hoa hơn? Con nghĩ như vậy sẽ càng khiến mọi người nể trọng thầy hơn nữa.

Vị thiên sư chỉ mỉm cười, tháo từ tay mình một chiếc nhẫn cũ kỹ, đưa cho anh thanh niên và nói:

Này con trái, ta sẽ cho con câu trả lời. Nhưng trước hết, ta cần con làm giúp một việc, hãy mang chiếc nhẫn này ra chợ và bán nó với giá một thỏi vàng. Bán được rồi, quay về đây, ta sẽ trả lời câu hỏi đó của con.

Người thanh niên nhìn chiếc nhẫn, lòng đầy thất vọng. Làm sao anh có thể bán được chiếc nhẫn cũ kỹ và xấu xí này với giá một thỏi vàng?

Nhìn vẻ mặt nghi ngại của anh, Zun-Nun mỉm cười nói:

- Hãy cứ đi đi, con trai, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra!

Chàng trai đi ra chợ và rao bán chiếc nhẫn cho bất cứ thương nhân nào anh gặp. Nhưng đúng như anh dự đoán, tất cả họ đều lắc đầu, thậm chí còn cười nhạo trước cái giá một thỏi vàng anh đưa ra.

Với bộ dạng tiu nghỉu, chàng trai quay trở về căn nhà nhỏ bé, đơn sơ của thầy Zun-Nun.

Thưa thầy, con đã hỏi khắp nơi nhưng không ai chịu mua chiếc nhẫn của thầy với giá đó cả.

vẫn giữ nụ cười bình thản trên mặt, vị thiên sư nhẹ nhàng bảo anh:

Con hãy đi tới cửa hàng vàng bạc cuối con đường này, đưa chiếc nhẫn của ta cho ông chủ tiệm. Đừng nói con muốn bán nó với giá một thỏi vàng mà hãy để ông ta ra giá.

Người thanh niên làm theo lời chỉ dẫn. Chỉ một lát sau, anh quay về với vẻ mặt đầy phấn khích. Chạy đến bên Zun-Nun, anh háo hức:

Thầy ơi, tất cả thương nhân trong chợ đều là những người mù, h không biết giá trị thật sự của chiếc nhẫn. Người chủ tiệm vàng đã đề nghị trả cho con một ngàn thỏi vàng để được làm chủ nó, gấp đến một ngàn lần cái giá con rao bán ngoài chợ.

Zun-Nun chỉ mỉm cười:

Đó chính là câu trả lời của ta cho câu hỏi của con. Giá trị của con người không phải nằm ở cách h ăn mặc như thế nào, cũng không ở chỗ ngôi nhà h sống sang trọng ra sao, mà chính là bản chất con người h. Con không thể nào phán đoán giá trị một ai đó chỉ qua cái nhìn đầu tiên. Đôi lúc, tưởng như con tìm được vàng, song hóa ra đó chỉ là đồng thau. Ngược lại, có khi con nghĩ nó là đồng thau thì đó lại là người bạn vàng mà con hằng tìm kiếm.

Như Quỳnh

Theo Internet

Đừng chờ đợi

Chỉ có một con đường dẫn đến hạnh phúc, đó là ngừng lo lắng về những gì vượt quá khả năng của mình

Epictetus

Thuở nhỏ, tôi vẫn thường ao ước rằng, lớn lên mình chỉ cần có được một ngôi nhà xinh xắn và một gia đình êm ấm, thế là đủ hạnh phúc lắm rồi. Thế nhưng khi đã có được những thứ ấy, tôi vẫn chưa thực sự thỏa mãn. Tôi thấy cần phải lo toan nhiều hơn bởi các con còn quá nhỏ và cũng bởi trách nhiệm làm vợ, làm mẹ lúc nào cũng đè nặng trên vai.

Lúc này, tôi tự an ủi rằng mình sẽ an nhàn hơn khi bọn trẻ lớn lên, có thể tự lo cho mình mà không cần đến sự chăm sóc đặc biệt của tôi. Nhưng khi cuộc sống đã đến lúc lẽ ra phải an nhàn như tôi nghĩ thì lại xuất hiện hàng loạt những vấn đề rắc rối khác. Các con tôi lần lượt bước vào tuổi dậy thì với những thay đổi về tâm sinh lý, khiến tôi luôn phải lo lắng không yên.

Một lần nữa, tôi lại cố thuyết phục bản thân rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn khi chúng vượt qua giai đoạn này. Và cứ như thế, không biết bao lần tôi mơ tưởng về một cuộc sống hoàn toàn hạnh phúc, an nhàn khi con cái tôi lập gia đình, khi vợ chồng tôi có được một chiếc xe hơi mới, hoặc khi chúng tôi về hưu.

Nhưng sự thật cho thấy, không lúc nào thích hợp bằng chính lúc này để bạn cảm nhận hạnh phúc.

Cuộc sống không bao giờ thiếu những thử thách. Để tồn tại, chúng ta phải nỗ lực tìm cách vượt qua chúng, nhưng cũng đừng vì điều đó mà quên đi việc tận hưởng niềm vui, hạnh phúc trong đời. Alfred D' Souza từng kể lại: “Trước đây, tôi thường cho rằng nếu tôi vượt qua hết những khó khăn trước mắt thì mọi thứ sẽ ổn hơn, tôi sẽ có thời gian cho chính mình và tận hưởng hạnh phúc. Nhưng dường như những trở ngại đó không bao giờ chấm dứt, cứ hết cái này lại tới cái khác: những hợp đồng chưa ký kết, những công việc phải làm cho xong trước kỳ hạn, những món nợ phải trả... Và cứ thế, cuộc sống mà tôi chờ đợi vẫn chỉ là một hứa hẹn ở đâu đó trong tương lai. Cuối cùng, tôi cũng nhận thấy trở ngại mới chính là cuộc sống của mình, và cuộc sống đó có tốt đẹp, hạnh phúc hay không hoàn toàn phụ thuộc vào suy nghĩ và cách sống của chính tôi”.

Đúng là hạnh phúc không phải cất giấu ở một nơi xa lạ, huyền bí, hạnh phúc nằm ngay trên mỗi con đường chúng ta đi. Vì vậy, hãy trân trọng từng phút giây của cuộc sống.

Đừng chờ đợi một cột mốc nào đó có thể giúp bạn có được một cuộc sống mới cho riêng mình. Đừng chờ đợi tới khi bạn học xong, tới khi mua được căn nhà mới, hay lúc bạn kết hôn, hoặc khi các con đã lớn, vì điều đó hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Đừng chờ đợi cho đến khi xuân tàn, hè đến, thu sang rồi đông qua; khi bạn nghỉ hưu hay tái sinh ở một kiếp khác để rút ra được bài học: «Không có lúc nào thích hợp hơn lúc này để bạn hạnh phúc».

Thanh Thảo

Theo Stop Waiting

Đóm lửa sẻ chia

Hãy cho đi khi bạn vẫn còn có thể. Vì không có điều gì thuộc về bạn mãi mãi

Anphako

Ngày xưa, thuở trái đất còn ngập chìm trong băng giá, một người đàn ông nghe nói ở một nơi kia thật xa, có một ngọn lửa linh thiêng đang cháy. Ngọn lửa ấy có thể giúp gia đình ông sưởi ấm, có thể làm tan những tảng băng lạnh buốt và mang lại nguồn sáng bất tận giữa màn đêm tăm tối. Khát khao có được ngọn lửa diệu kỳ, ông cất bước lên đường, bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm, lòng tự nhủ: “Tìm được ngọn lửa rồi, nhất định ta sẽ có hạnh phúc!”.

Hành trình tìm kiếm thật gian khổ. Bước chân ông mãi miết, băng qua từng con suối, ngọn đồi, rồi những khu rừng rậm chưa ai từng đặt chân tới. Cuối cùng, sau bao khó khăn, vất vả, ông cũng tìm đến được nơi cất giữ ngọn lửa. Nâng niu ánh sáng hạnh phúc trên tay, ông quay về nhà, lòng đầy háo hức. Nhưng đường về dường như khó khăn gấp bội. Từng đợt gió vô tình thốc vào mặt lạnh buốt, thêm vào đó ngọn lửa trên tay ông cứ lập lòe, sẵn sàng vụt tắt bất cứ lúc nào.

Dọc đường đi, ông gặp một người đang rét run, ngồi co ro trong chiếc hang phủ đầy tuyết trắng. Thấy ngọn lửa, người đó nhìn ông với ánh mắt van nài, giọng nói như lạc đi trong niềm hy vọng và khát khao của kẻ được cứu sống.

Ông thoáng ngập ngừng – “Khó khăn lắm mình mới có được ngọn lửa quý giá, thiêng liêng này, sao có thể san sẻ một cách dễ dàng như vậy?”. Nhưng vẻ khắc khổ, đáng thương trên khuôn mặt người lạ khiến ông không đành lòng bước đi.

Quyết định chia một phần ngọn lửa cho người đó, ông tiếp tục hành trình trở về của mình, lòng thấy ấm áp, thanh thản kỳ lạ. Tâm trí ông hiện ra viễn cảnh hạnh phúc đang chờ đón mình. Chắc chắn vợ ông sẽ đón ông trong ánh mắt ngỡ ngàng và vòng tay ấm áp, những đứa con yêu quý sẽ hôn hờ vây quanh cha chúng đầy hân diện...

Đường về nhà ngày một gần. Mưa càng lúc càng nặng hạt, sấm chớp bắt đầu nổi lên. Ông cố gắng bảo vệ ngọn lửa, nhưng phần còn lại quá mỏng manh. Cuối cùng, ông đành bất lực nhìn nó từ từ tắt ngấm trong mưa gió.

Lòng trống rỗng, hai chân như muốn khuỵu xuống. Cuộc sống với ông thật

vô tình và nghiệt ngã. “Về nhà trong sự thất bại - ta chẳng khác nào một kẻ vô dụng. Nhưng làm lại hành trình mới - liệu ta còn có đủ niềm tin và sức lực nữa hay không?” Bất chợt một ý nghĩ vụt lóe trong tâm trí ông “Sao ta không quay trở lại nơi mình từng chia sẻ ngọn lửa linh thiêng?”. Miệng mỉm cười, ánh mắt đầy hy vọng, ông bước đi.

Và thế là sau một chặng đường vượt gió mưa, ngọn lửa lại bùng sáng trong tay ông!

Thanh Thảo

Theo Given Light

Hành động và ý định

Một buổi chiều mùa đông năm 1990, khi đang lái xe về khách sạn nghỉ ngơi để chuẩn bị xuất hiện trong một chương trình trò chuyện trên truyền hình vào ngày hôm sau, tôi đã trông thấy một cảnh tượng rất đáng thương: Một người đàn ông nằm ngủ ngay trên vỉa hè đã đóng một lớp tuyết dày lạnh công và chỉ đắp một tấm bìa mỏng trên người. Tôi thật sự xúc động khi nhìn thấy đôi chân trần của ông, một đôi chân không giày cũng không vớ giữa trời tuyết giá.

Lúc đó, dù không rõ về điều mình sắp làm nhưng tôi đã nghĩ mình nên dừng xe và xuống giúp ông ấy. Thế rồi, đèn giao thông bật tín hiệu xanh, cuộc sống dường như đòi hỏi tôi phải chuyển động. Và tôi đã nhấn ga hướng về khách sạn, nhanh chóng quên đi người đàn ông tội nghiệp trên vỉa hè.

Ngày hôm sau, trước khi bắt đầu cuộc nói chuyện của mình, tôi ngồi trong một sảnh lớn và tranh thủ dùng một tách cà phê. Khi hầu hết mọi người đều đã bước ra ngoài, tôi đứng lại chuyện trò trong giây lát với người lao công đang lặng lẽ làm việc ở đó. Anh là người ít nói và luôn tươi cười với tất cả mọi người. Hầu như anh không

bao giờ nói gì ngoại trừ câu "Chào buổi sáng" hay "Tôi có thể giúp gì cho ông không, thưa ông?". Tôi hỏi người lao công về cảm giác của anh trong ngày hôm nay. Anh trả lời rằng anh vừa mới đạp xe một vòng dưới trời tuyết và lấy làm buồn cho hoàn cảnh của chính mình... cho đến khi trông thấy một người đàn ông nằm ngủ ngay góc đường chỉ với một tấm bìa mỏng làm chăn và đôi chân thì không mang giày. Tôi cảm thấy cổ họng mình như tắc nghẹn khi nghe anh thuật lại việc mình đã vòng xe nhiều lần để mua cho người đàn ông khốn khổ kia một đôi giày và một đôi vớ.

Trong khi nghe câu chuyện của người lao công, tôi chợt nhớ đến một bức tranh quen thuộc. Bức tranh vẽ hình một cậu bé tay cầm một bông hoa đang cố nhón chân tặng nó cho một người lớn kèm lời chú thích: "Một hành động nhỏ vẫn có ý nghĩa hơn những ý định cao cả".

Tôi đứng thần thờ và thầm ước giá như hôm qua mình dừng lại để thực hiện điều đã nghĩ. Khi buổi thu hình kết thúc, tôi trở lại tìm người đàn ông nghèo khổ ấy nhưng ông đã không còn ở con đường đó nữa.

- An Bình Theo Internet

Khiếm khuyết hay lợi thế?

Cơ hội thường đến dưới tấm áo của những điều không may hoặc trong dáng vẻ một thất bại tạm thời

Napoleon Hill

Một hôm sau nhiều ngày lang thang tìm việc, người đàn ông thất nghiệp cảm thấy vô cùng chán nản và cùng quẫn. Thế rồi, vào một buổi chiều n, may mắn đã mỉm cười với ông khi ông vượt qua được cuộc phỏng vấn tuyển nhân viên cho một công ty vệ sinh lớn. Khi kết thúc cuộc chuyện trò, vị giám đốc nhân sự bảo ông:

Anh sẽ được thuê với tiền công 5, 35 đô một giờ. Hãy cho tôi địa chỉ e-mail của anh để chúng ta có thể dễ dàng làm việc với nhau. Hệ thống của chúng tôi sẽ tự động gửi cho anh mọi thông báo trong ngày cũng như chỉ cho anh biết nơi nộp bản báo cáo đầu tiên của mình.

Vô cùng bối rối, người đàn ông nói rằng ông ta rất nghèo nên không có nổi một cái máy vi tính và cũng không có cả địa chỉ e-mail.

Lúc đầu, vị giám đốc ngạc nhiên, nhưng rồi sau đó, ông lạnh lùng nói:

Anh phải hiểu rằng với một công ty kỹ thuật cao như chúng tôi, việc một nhân viên không có địa chỉ e-mail là chuyện không thể chấp nhận được. Rất tiếc... Chào anh nhé.

Choáng váng, người đàn ông quay bước bỏ đi. Chỉ còn 10 đô trong túi và không biết đi về đâu. Ông lang thang đến một khu chợ và thấy một quầy bán cà chua với những trái chín đỏ mng. Sau khi mua hết những trái cà chua ấy, ông mang đến một nơi đông đúc ngay khu phố trung tâm rồi bày bán. Chưa đầy 2 tiếng đồng hồ, ông đã bán hết tất cả cà chua và kiếm được gấp đôi số vốn bỏ ra. Quá hứng khởi với kết quả đạt được, ông lặp lại quá trình trên nhiều lần cho đến khi không còn sức để đi bộ nữa. Ngày hôm ấy, ông kiếm được 100 đô và trở về nhà với một túi thức ăn thơm ngon cho gia đình.

Từ hôm đó, ông bắt đầu kinh doanh cà chua.

Ngày nào cũng vậy, ông dậy từ lúc trời còn chưa sáng để đi lấy mỗi hàng và chở đến bán tại một khu trung tâm đông đúc nào đó. Ông làm việc hăng say đến mức kéo dài nó vào cả ban đêm. Chẳng mấy chốc, lợi nhuận đã được

nhân lên một cách nhanh chóng.

Trong tuần lễ thứ hai, ông mua được một chiếc xe kéo giúp công việc vận chuyển cà chua đỡ vất vả hơn. Rồi một tháng sau, ông bán xe kéo đi để mua một xe tải nhỏ. Đến cuối năm, ông làm chủ ba chiếc xe tải cũ. Hai người con trai lớn phụ ông buôn bán, vợ ông phụ mua cà chua, còn cô con gái quyết định học lớp kê toán ban đêm ở một trường đại học cộng đồng để kiểm tra sổ sách giúp ông.

Cuối năm thứ hai, ông có một đội xe tải mới đẹp và tuyển thêm 5 nhân công từ những người thất nghiệp - tất cả đều bán cà chua. Mặc dù đã có thể tận hưởng một cuộc sống an nhàn, nhưng ông vẫn tiếp tục làm việc một cách chăm chỉ.

Thời gian dần trôi qua. Cuối năm thứ năm, ông làm chủ một công ty lớn chuyên sản xuất và kinh doanh cà chua. Công ty của ông đã tạo việc làm cho hàng trăm người thất nghiệp và vô gia cư. Lợi nhuận của công ty - theo báo cáo của con gái ông - đã vượt qua con số một triệu đô-la.

Để bảo đảm cho sự phát triển lâu bền trong tương lai, ông quyết định mua bảo hiểm nhân thọ.

Tham khảo lời khuyên của nhân viên tư vấn, ông ký một hợp đồng bảo hiểm phù hợp với hoàn cảnh của mình. Theo đúng thủ tục, cô nhân viên xin ông địa chỉ e-mail để gửi những giấy tờ cần thiết một cách nhanh chóng. Và khi nghe câu trả lời từ ông rằng, ông không có thời gian để mò mẫm máy tính, cũng chẳng có một địa chỉ e-mail nào cả, cô nhân viên tư vấn rất ngạc nhiên:

Sao, ông không có địa chỉ e-mail nào à? Thậm chí ông còn không biết đến Internet? Nếu ông có tất cả những thứ này vào năm năm về trước, tôi nghĩ chắc chắn công việc kinh doanh của ông còn phát đạt hơn lúc này rất nhiều!

Không! - Ông mỉm cười. - Nếu tôi có e-mail năm năm về trước, tôi đã suốt đời là một công nhân vệ sinh với tiền lương 5,35 đô một giờ rồi!

Người mẹ vĩ đại

Tình yêu thương của người mẹ là nguồn năng lượng diệu kỳ giúp một người bình thường có thể làm nên những điều phi thường

Marion c. Garretty

Không ai lại không thương cảm xót xa khi chứng kiến hoàn cảnh một bé trai mới chào đời tại bệnh viện Milwaukee. Cậu bé bị mù từ trong lòng mẹ, không những thế, cậu còn bị chứng liệt não nên chỉ có thể sống một đời sống thực vật. Bất hạnh thay, cha mẹ đã bỏ rơi em từ lúc mới sinh ra. Các bác sĩ, y tá của bệnh viện đều rất bối rối, không biết phải xử trí như thế nào với cậu bé đáng thương. Bỗng May Lempke, một nữ y tá đã có năm đứa con, mạnh dạn lên tiếng:

- Tôi sẽ nuôi cháu!

Quyết định của cô khiến mọi người hết sức ngạc nhiên. Làm sao một người mẹ của năm đứa con, phải chia sẻ gánh nặng mưu sinh với người chồng làm công nhân xưởng dệt, lại có thể nuôi thêm một đứa bé tật nguyền? Nhưng không một chút do dự, May quả quyết xin mọi người yên tâm và rằng cô sẽ yêu thương, chăm sóc đứa bé như con ruột của mình.

May đặt tên con là Les. Chăm sóc một đứa bé dị tật như Les là công việc thật không dễ dàng chút nào, nhất là khi cô còn có năm đứa con thơ khác nữa. Quả thật, nếu không có một tình yêu lớn lao dành cho Les, chắc chắn cô sẽ không thể nào làm được những công việc mà cô xem là “bình thường” mỗi ngày. Bị di chứng của bệnh bại não, Les chỉ có thể đi loạng choạng từng quãng ngắn. May phải tập cho bé đi từng bước. Hằng ngày, cô đều dành thời gian đưa Les đến trung tâm phục hồi chức năng, rồi xoa bóp toàn thân cho bé. Với Les, thậm chí cô còn phải nhọc công, nhọc lòng hơn so với cả năm đứa con còn lại của mình. Một người hàng xóm thấy vậy bảo May:

Cô đang lãng phí cuộc sống của mình đấy.

Đáp lại lời bà, cô chỉ mỉm cười không nói.

Năm năm, 0 năm rồi 5 năm trôi qua, bé Les của May đã trở thành một chàng thiếu niên cao lớn, có thể đi lại được, nhưng trí óc cũng chỉ như đứa trẻ lên ba. Dù vậy, May vẫn tiếp tục yêu thương và cầu nguyện cho con. Bỗng một ngày n, May thấy ngón tay của Les búng vào một sợi dây được buộc rất căng

của một kiện hàng. Cô chợt nảy ra sáng kiến, biết đâu âm nhạc có thể đánh thức tiềm năng bên trong cậu bé. Thế là từ đó, May bắt đầu cho Les làm quen với âm nhạc. Cô và chồng mua một chiếc piano cũ, đặt nó ngay trong phòng Les. Cô cầm những ngón tay của con và chỉ cho cậu bé cách bấm từng phím đàn.

Vào một đêm mùa đông, May bỗng thức giấc vì tiếng đàn của ai đó đang chơi bản Concerto số của Tchaikovsky. Ngỡ ngàng, hai vợ chồng cô vội chạy lên phòng của Les. Họ sững sờ bởi một thực tế vượt ngoài sức tưởng tượng: Les đang ngồi bên chiếc piano, bàn tay lướt nhẹ trên từng phím đàn. Thật khó mà tin rằng đó là sự thật. Trước đây, Les chưa bao giờ tự ngồi trước piano tập luyện. Vậy mà giờ đây, cậu như biến thành một con người khác, một người nghệ sĩ thực thụ.

May lặng người đi, nước mắt lăn dài trên má:

- Cảm ơn Thượng đế, Ngài đã không quên Les của chúng con!

Từ đó, Les bắt đầu sống cùng âm nhạc. Cậu bé chơi được nhạc cổ điển, nhạc đồng quê, nhạc rap tim, thậm chí cả rock. Thật khó tin, nhưng cứ như thể những bản nhạc đó có sẵn trong tâm trí Les từ bao giờ, cậu chỉ cần dùng đôi tay tái hiện lại.

Năm 28 tuổi, Les trở thành một nghệ sĩ piano. Lúc này, anh đã là một người hoàn toàn bình thường - có thể nói, đi lại dễ dàng và đặc biệt có đôi tay tài hoa mà ai trông thấy anh đàn cũng phải kinh ngạc. Công việc của Les là chơi đàn trong các nhà thờ, tham gia các buổi hòa nhạc, gia nhập nhóm những người tình nguyện. Thậm chí, anh còn xuất hiện trên truyền hình quốc gia.

Các bác sĩ đã mô tả Les giống như một nhà bác học tài năng nhưng mắc chứng bệnh tự kỷ kỳ lạ. Anh là một người có những khiếm khuyết ở não bộ nhưng cũng là một thiên tài. Con người ấy từng bị đặt giữa ranh giới hoặc là một thiên tài, hoặc chỉ là một kẻ sống lay lắt đâu đó bên lề xã hội. Chính sự vĩ đại của một tâm hồn như ở người mẹ May Lempke của anh đã cứu vớt và đánh thức tiềm năng ấy.

- Ngô Huệ Theo Love Proiuces Mοiracles

Tình yêu diệu kỳ

đâu có tình yêu, ở đó có sự sống

- Lev Tolstoy

Đây là câu chuyện có thật diễn ra ở Nhật Bản - câu chuyện lạ lùng và cảm động về một loài vật vốn đã rất quen thuộc với chúng ta.

Chuyện kể rằng, khi sửa nhà, một anh thanh niên người Nhật đã nhìn thấy một con thằn lằn bị kẹt bên trong khe hở nhỏ giữa hai bức tường bằng gỗ. Một sự tình cờ nào đó đã khiến chân chú thằn lằn tội nghiệp bị cây đinh ghim vào tường. Nhưng lạ lùng hơn nữa là căn nhà đã được xây dựng hơn mười năm, điều đó đồng nghĩa với việc chú đã sống trong tình trạng này suốt thời gian qua.

Quá ngạc nhiên với những gì đang diễn ra trước mắt, chàng trai bèn ngưng làm việc và tò mò theo dõi xem chú thằn lằn đã sống ra sao trong tình trạng bị “cầm tù” như vậy. Không lâu sau đó, anh nhìn thấy một con thằn lằn khác xuất hiện, miệng ngậm đồ ăn đến bên con thằn lằn bị ghim vào tường.

Một cảnh tượng thật cảm động. Con thằn lằn bị ghim đinh đã được một con thằn lằn khác nuôi ăn trong suốt 0 năm qua. Không ngờ loài vật tưởng chừng không suy nghĩ, không cảm xúc lại có thể có một tình cảm sâu nặng đến vậy. Có lẽ, chỉ có tình yêu mới tạo nên nghị lực sống và tinh thần phục vụ kỳ diệu đến thế.

Thử tưởng tượng cặp thằn lằn ấy đã sống thế nào suốt chừng ấy năm. Chắc hẳn con thằn lằn bị ghim đinh dù phải chịu đau đớn nhưng vẫn không ngừng hy vọng. Với con còn lại, nó đã làm việc không biết mệt mỏi và không hề bỏ rơi bạn mình trong suốt 0 năm. Loài sinh vật nhỏ này đã làm được điều mà con người chúng ta cũng phải thán phục.

Chúng ta thì sao? Cuộc sống ngày một tiện nghi, nhưng dường như những công nghệ hiện đại khiến con người ngày càng trở nên xa lạ và thờ ơ với nhau hơn. Đằng sau cuộc sống nhộn nhịp kia, thiếu gì những tâm hồn cô độc. Giữa cái vẻ hào nhoáng của chốn đô thành, ai dám nói rằng đã hết những kẻ vô gia cư... Con người dù ở thời đại nào đi nữa cũng luôn cần một chốn để nương thân, cần có tình yêu để làm nên ý nghĩa trọn vẹn cho đời!

- Thanh Giang Theo The Couple Of Lizard

Tuổi tác và sự già cỗi

Chúng ta không già đi theo năm tháng mà lớn lên qua từng ngày

Emily Dirckirnsen

Người ta không già đi chỉ vì đã sống quá nhiều năm. Mà chỉ thực sự trở nên cằn cỗi khi tâm hồn khô héo, khi đánh mất niềm tin và lý tưởng sống của bản thân. Năm tháng có thể hằn trên gương mặt ta những dấu chân chim, nhưng đừng để nó làm mất đi sự nhiệt tình trong tâm hồn mỗi người.

Những nỗi lo lắng, nghi ngờ, cảm giác tự ti, nỗi sợ hãi hay sự tuyệt vọng... tất cả đều có thể chất nặng lên vai ta theo năm tháng, nhưng hãy tự hỏi chúng còn là gì một khi ta trở về cát bụi?

Cuộc đời như một giấc mộng. Ta đến cõi đời như một cuộc chơi. Giấc mộng rồi sẽ tan biến. Cuộc chơi chỉ duy nhất một lần... Tại sao ta không mở tâm hồn mình đón nhận những hương sắc của đời? Dù bảy mươi hay chỉ vừa bước vào tuổi mười bảy chẳng nữa, vẫn luôn có những điều kỳ diệu chờ đón ta vào mỗi sớm mai.

Hãy nhìn xem, vạn vật muôn đời vẫn mang theo vẻ quyến rũ diệu kỳ, những vì sao vẫn lấp lánh trên bầu trời mỗi đêm. Và mặc cho thời gian luân chuyển, biển vẫn một màu xanh mát, nắng vẫn rực rỡ sắc vàng.

Khi nào tâm hồn ta vẫn còn bị lôi cuốn bởi cái đẹp, con người ta vẫn tràn đầy niềm lạc quan, tin yêu, thì khi đó ta vẫn luôn tươi trẻ.

Đó chính là chiếc chìa khóa vạn năng để mỗi người nắm giữ tuổi trẻ, tình yêu và hạnh phúc cho mình!

- Ngô Huệ Theo !Are !And Attitude

Trái tim còn mãi trong đời

Ngay cả khi thân thể đã tan thành cát bụi, một trái tim nhân hậu vẫn còn mãi đập những nhịp đập của tình yêu thương

đồng loại. ”

Khuyết danh

Bất cứ bệnh viện nào trên thế giới này cũng đều có phòng chờ. Đó có thể là căn phòng nhỏ bé, chật chội, cũng có thể là một sảnh đường sang trọng, sạch bóng..., nhưng không khí thì nơi đâu cũng giống nhau, đều là sự căng thẳng và ngột ngạt bao trùm. Có người đi qua đi lại, sốt ruột nhìn đồng hồ, người thì đăm chiêu lo lắng, người khóc thầm lặng lẽ... Những hàng ghế, những bức tường nơi đây đã chứng kiến bao cảnh hội ngộ đầy hạnh phúc sau cơn thập tử nhất sinh, nhưng cũng từng thấy biết bao giọt nước mắt buồn đau của các cuộc chia ly vĩnh viễn. Cũng tại nơi đây, đã có những cuộc gặp gỡ định mệnh như được bàn tay Thượng đế sắp đặt. Một trong những trường hợp đó là cuộc gặp gỡ giữa Carmen Maloney và Bob.

Bệnh viện đại học y dược Maryland có phòng đợi ở mỗi tầng, nhưng hôm ấy, cả Bob và Carmen đều xuất hiện trong phòng đợi ở tầng trệt. Lúc đó, Carmen đang thu mình vào một góc phòng, lặng lẽ khóc. Từ chỗ đứng của Bob, anh có thể trông thấy rõ những giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Bất giác, anh cảm thấy mũi lòng. Mỗi người vào đây hầu như đều chất chứa trong lòng một nỗi đau nào đó, nhưng vẻ mỏng manh, yếu đuối của Carmen khiến Bob thương cảm.

- Có chuyện gì xảy ra với cô sao? - Bob khẽ hỏi khi lại gần bên cô.

Carmen ngược mắt lên. Trước mắt cô là một người đàn ông có khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt của anh lại ấm áp vô cùng. Anh chính là tuýp người có thể khiến người khác tin tưởng ngay lần đầu gặp mặt.

Mẹ tôi... - Giọng cô nhẹ như gió thoảng - Mẹ tôi đã nằm ở bệnh viện này từ mấy tháng nay để chờ cấy ghép tim. Nếu không được phẫu thuật sớm, mẹ tôi sẽ chết mất!

Bà Bobbie Sabbatino - mẹ của Carmen - bị bệnh tim rất nghiêm trọng. Bà đã phải nhập viện từ bốn tháng trước đó để được theo dõi. Hiện tại,

bà yếu đến mức chỉ có thể nằm liệt giường với chế

độ chăm sóc đặc biệt, và cơ hội tìm được một trái tim tình nguyện hiến tặng với cùng nhóm máu và thể trạng là quá xa vời. Tên của bà được thêm vào danh sách dài đằng đặc sau hàng ngàn cái tên khác trên khắp nước Mỹ cũng đang chờ được ghép tim. Dù đã cố gắng tỏ ra can đảm suốt mấy tháng vừa qua, nhưng giờ thì Carmen không thể tránh khỏi nỗi sợ hãi lần tuyệt vọng trước bệnh tình của mẹ.

Tình cảnh của Bob cũng không khả quan gì hơn. Anh đang là một người chồng đau khổ phải đối mặt với sự thật phũ phàng là có thể mất đi người vợ thương yêu của mình bất cứ lúc nào. Cheryl Bradshaw - vợ anh - vốn là người khỏe mạnh. Chẳng mấy khi chị bị bệnh tật gì. Thế nhưng vài tuần trước đây, chị có triệu chứng suy nhược thần kinh, rồi phải nhập viện ngay trong đêm sau một cơn tai biến. Hình chụp CAT đã phát hiện ra một tin làm anh chấn động: bệnh nhân 38 tuổi này đã được sinh ra với một căn bệnh khuyết não bẩm sinh. Việc Cheryl còn sống được cho tới ngày hôm nay đã là một phép lạ. Và giờ đây, cô chỉ còn sống một cuộc sống tạm bợ mà thôi.

Vì là người cùng cảnh ngộ, nên Bob và Carmen dễ dàng cảm thông cho nhau. Sau khi trò chuyện một hồi lâu, hai người cùng chúc cho nhau may mắn rồi tạm biệt, trong thâm tâm vẫn nghĩ sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa.

Nhưng chỉ mấy hôm sau thôi, h tình cờ gặp lại nhau. Trong bệnh viện rộng lớn này, đó là điều không thường xuyên xảy ra. Và rồi tiếp theo sau đó nữa, dường như không ngày nào là h không gặp nhau ở đâu đó, lúc thì tình cờ đi vào cùng một thang máy, cùng bước trên một hành lang bệnh viện, cùng có mặt trong phòng chờ vào một giờ nhất định. Dường như số phận muốn h gặp nhau vì một điều gì đó mà cả hai còn chưa biết.

Bob hay kể về ba đứa con của vợ chồng anh: Kristen 2 tuổi, Sara 0 tuổi, Kyle 7 tuổi. Còn Carmen cũng chia sẻ cùng anh câu chuyện về gia đình của mình. Dần dần, Bob trở thành một người bạn thân của Carmen. Trong thâm tâm, cô xem anh như một người anh trai đáng tin cậy. H thỏa thuận cùng nhau rằng khi nào mẹ cô và vợ anh khỏi bệnh, hai gia đình sẽ cùng tổ chức tiệc ăn mừng.

Nhưng vào một buổi sáng, khi Carmen qua thăm Bob thì thấy một cảnh tượng đau lòng. Anh chàng Bob lạc quan mọi ngày biến mất, thay vào đó là vẻ thần thờ, u uất hiện rõ trong đôi mắt kết quả phẫu thuật của vợ anh là rất

xấu: Não Cheryl bắt đầu xuất huyết. Cô đang chìm vào trạng thái hôn mê.

Ngày 9/2, tình huống tồi tệ nhất đã xảy ra cho Cheryl Bradshaw. Chi bị đứt mạch máu não. Lần này thì các bác sĩ không thể làm gì được nữa. Không còn phép màu nào, không còn hy vọng để lật ngược ván cờ định mệnh. Cheryl ra đi trong vòng tay của chồng.

Lúc còn sống, Cheryl có một nguyện vọng, đó là hiến tặng cơ thể cho bệnh viện sau khi đã qua đời. Trong nỗi đau khổ tột cùng, Bob vẫn muốn giúp Cheryl hoàn thành tâm nguyện cuối cùng đó. Chợt anh nghĩ đến mẹ của Carmen. Lẽ nào đây chính là điều số phận muốn gửi đến cho anh?

Bob đến gặp giám đốc bệnh viện và trình bày với ông ý định của mình. Việc hiến tặng cơ thể là một điều hoàn toàn rất đáng trân trọng, nhưng hiến quả tim cho một người chọn trước thì có thể sẽ không được như mong muốn, bởi cơ hội phù hợp giữa nhóm máu và thể trạng của người nhận tim và người hiến tim chỉ là một phần nghìn.

Trong khi bác sĩ lên kế hoạch để xét nghiệm, Bob phóng nhanh xuống cầu thang để vào phòng chờ, nơi mà chắc chắn anh sẽ gặp được Carmen.

Thoạt đầu, cô không hiểu những gì Bob đang nói. Carmen bật khóc khi nghe tin Cheryl đã qua đời, và càng nức nở trước tin vợ chồng Bob muốn hiến quả tim của Cheryl cho mẹ cô.

Kỳ diệu thay, tim của Cheryl hoàn toàn hợp với bà Bobbie Sabbatino. Xác suất một phần nghìn đã xảy ra, như một phép lạ của tình yêu thương. Cuộc phẫu thuật ghép tim sau đó của bà kết thúc thành công vào đúng vào ngày 14/2, ngày lễ tình yêu.

Vài ngày sau, tại tang lễ của Cheryl, nhà Bradshaw, Bob và gia đình của Carmen đã lặng lẽ đặt những vòng hoa tươi thắm trên mộ cô, trong giai điệu da diết của bản nhạc “Trái tim em còn mãi trong đời” mà sinh thời Cheryl vô cùng yêu thích.

-Nhu Trân

Theo SMAÍ Miracles For Women

Khi tình yêu hiện diện

Tình yêu tạo ra sức mạnh diệu kỳ có thể xoa dịu cả những trái tim chai cứng và giúp vững vàng các cuộc đời yếu đuối

Khuyết danh

Vào một buổi trưa nắng gắt, trong lúc đợi chồng mình xong buổi họp ở công ty, tôi giết thời gian bằng cách ghé qua một viện bảo tàng. Lúc này bảo tàng khá vắng vẻ. Tôi thoáng đi dọc dãy hành lang bóng loáng, ngắm nhìn những tuyệt tác của các danh ha nổi tiếng đang treo trên vách. Chợt tôi để ý đến một cặp vợ chồng trẻ đang đứng phía trước tôi. Họ quả là một cặp khác người, trong khi người chồng đứng lặng yên trước bức tranh thì người vợ cứ nói liên hồi những điều gì đó. Khó chịu, tôi bỏ đi chỗ khác.

Khi đến cửa hàng bán đồ lưu niệm của bảo tàng, một lần nữa tôi lại thấy hai vợ chồng trẻ ấy đang thanh toán tiền tại quầy. Trước lúc bước ra về, người chồng lấy từ trong túi xách ra một vật dài màu trắng. Thì ra đó là một cây gậy xẹp. Anh dùng gậy dò đường đến bên giá treo đồ và lấy áo khoác cho vợ mình. Đến lúc đó, tôi mới biết người đàn ông ấy bị mù.

Anh ta thật nhiều nghị lực! - Cô gái bán hàng bắt chuyện khi gặp vẻ ngỡ ngàng trên khuôn mặt tôi lúc nhìn hai vợ chồng h đi khuất.

ít có ai kiên trì và mạnh mẽ được như anh ấy khi bị mù ở tuổi còn trẻ như thế. Mà khi đó, công việc của anh ta lại đang rất thành công nữa chứ! - Một cô gái trẻ khác chép miệng vẻ khâm phục.

5 biết về chàng trai ấy ư? - Tôi hỏi.

Cả hai cô đều mỉm cười:

ở đây ai cũng biết và yêu mến vợ chồng họ. Một tai nạn bất ngờ đã lấy đi đôi mắt của anh ấy, nhưng anh thề với vợ mình rằng sẽ không có gì thay đổi đáng kể trong cuộc sống của họ. Và đúng như vậy, cũng như ngày trước, họ vẫn đến đây xem tranh mỗi khi có triển lãm mới.

Đến đây để xem tranh sao? Anh ta không thể nhìn được cơ mà? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

Đúng là không nhìn được, nhưng anh ấy vẫn có thể cảm nhận vẻ đẹp trong

mỗi bức tranh qua cách miêu tả tỉ mỉ của vợ mình.

Cuộc sống quả là không thiếu những điều khiến ta phải ngạc nhiên và ngưỡng mộ. Nghị lực, lòng can đảm của người đàn ông trẻ kết hợp với sự kiên nhẫn đáng nể của người vợ đã lấp đầy khoảng trống từ nỗi bất hạnh họ gặp phải. Khiếm khuyết, với họ, không làm giảm đi niềm vui sống. Và chắc chắn, trong ánh mắt tương như vô định của người đàn ông kia vẫn là một thế giới ngập ngời nắng và hoa, thế giới lấp lánh thứ ánh sáng màu nhiệm của nơi tình yêu hiện diện.

- Lê Nguyên Thảo Theo Visions OtArt

Những đồng xu may mắn

Kinh nghiệm là một món quà quý giá mà ta luôn có ca hội đề nắm bắt, chỉ cần ta chịu bỏ thời gian để cảm nhận, lắng nghe

Khuyết danh

Kirby là một ông lão với mái đầu bạc trắng, với nụ cười móm mém vì thiếu hẳn hàm răng trên, ông sống một mình ngay cạnh nhà tôi. Trong con mắt của con bé tám tuổi là tôi ngày ấy, ông là hiện thân của ông nội, ông ngoại hiền lành, phúc hậu trong những câu chuyện mà tôi được được. Ông bà nội, ngoại của tôi đều qua đời khi tôi còn nhỏ, nên có một người ông để thủ thi tâm sự, để những nhẽo đời qua đời với tôi là một điều tuyệt vời không gì sánh bằng.

Ông Kirby dường như chỉ sống một mình. Rất hiếm khi tôi thấy có người đến thăm và ở lại với ông. Trong suốt mùa hè, tôi thường thấy ông dạo quanh bờ hồ vào mỗi sáng, mỗi lần như vậy, tôi lại chạy theo và bắt chuyện cùng ông. Nói chuyện với ông Kirby rất dễ chịu, vì có lẽ ông là người duy nhất chịu nói chuyện với tôi như với một người lớn.

Lần nọ, khi hai ông cháu đang đi dạo, ông bỗng hỏi tôi có muốn làm cháu nuôi của ông không. Sau khi được ông giải thích cặn kẽ ý nghĩa của từ “cháu nuôi”, tôi sung sướng gật đầu.

Hầu như mỗi ngày, tôi và ông đều cùng đi dạo và nói chuyện với nhau hàng giờ liền, ông kể cho tôi nghe về người vợ đã mất từ nhiều năm trước của mình, về những cuộc chiến tranh mà tôi chỉ có thể lờ mờ hình dung qua phim ảnh. Ông còn có những trò ảo thuật rất tài tình, như ông có thể lấy được đồng 25 xu từ tai tôi. Điều đó thật thú vị làm sao! Ngày hôm đó khi về nhà, tôi đã kiểm tra rất kỹ xem liệu tai mình có còn chứa đồng tiền nào không.

Chủ nhật là ngày tôi mong chờ nhất trong tuần, bởi hôm đó thế nào ông Kirby cũng lại dẫn tôi đến cửa hàng tạp hóa ngay góc đường, ở đó có bán rất nhiều kẹo, ông cho phép tôi lựa chọn bất cứ món nào mình thích, miễn có giá không quá một đô-la.

Một ngày nọ, lúc cả hai ông cháu ra khỏi cửa hàng, trong khi tôi đang vô cùng thỏa mãn với bịch kẹo sô-cô-la hạnh nhân trong tay thì ông Kirby thấy 3 đồng xu tiền thừa ra đằng sau. Tôi nghe rất rõ tiếng leng keng của chúng

trên mặt đường nhựa nóng âm.

Ông ơi, tại sao ông lại ném những đồng xu đó đi vậy?

À, chỉ để xem chúng có đem lại may mắn cho một ai đó không cháu ạ!

Cháu biết rồi, người nào nhặt được những đồng xu đó thì sẽ gặp may mắn, đúng không ông?

Ông nhìn tôi và nói:

Cháu biết không, người nào tìm thấy những đồng xu này chính là người cần chúng nhất, bởi vì họ luôn luôn nhìn xuống.

Chúng tôi lại tiếp tục cuộc đi dạo của mình. Ông Kirby nói tiếp:

Cháu biết không, nếu cháu luôn luôn nhìn thẳng và ngẩng cao đầu thì cháu không bao giờ cần đến sự may mắn. Chỉ có những người tự tin và lạc quan mới có dáng đi như vậy. Cháu đã có cả hai điều đó trong bản thân mình, vì vậy đừng bao giờ đánh mất chúng.

Lúc đó, tôi còn quá nhỏ để có thể hiểu những gì ông nói, quá nhỏ để nhận thức được rằng cuộc đời này thật không dễ dàng gì để luôn giữ được sự tự tin và lạc quan. Tất cả những gì tôi biết là mình đang có một bịch kẹo trong tay và một người ông có thói quen đặt những đồng xu thừa ở đâu đó ngoài đường để chúng trở thành món quà bất ngờ cho ai đó đang cần tới.

Thời gian dần trôi. Tuổi thơ êm đềm bên ông Kirby cũng lùi xa vào ký ức. Cuộc sống của tôi ngày càng bận rộn với biết bao bài vở, bao mối quan hệ bạn bè. Tôi chỉ còn đủ thời gian để vẫy tay chào ông Kirby mỗi khi gặp ông ngồi trên chiếc ghế mây trước hiên nhà. Đôi lúc, tôi cảm thấy cắn rứt vì trong lúc mình vui chơi chạy nhảy đây đó thì người ông nuôi của tôi lại chỉ có thể ngồi ở nhà và chìm đắm trong thế giới đơn cô của mình. Thế nhưng cảm giác ấy rồi cũng nhanh chóng qua đi. Tôi còn phải lo cho các hoạt động trong trường, cho bạn bè, cho các trận bóng chuyền bãi biển, cho những bữa tiệc tùng, mua sắm mà các cô gái ở tuổi tôi rất yêu thích.

Tuy vậy, tôi biết ông vẫn luôn dõi theo tôi, vẫn luôn ở bên mỗi khi tôi cần.

Khi tôi vào đại học và bắt đầu sống xa nhà, tình bạn của tôi và ông Kirby chỉ còn là những ký ức mờ nhạt. Tôi đã trở thành một con người khác, ngang ngạnh, ương bướng, chỉ thích làm mọi chuyện theo ý mình. Tôi tạo cho mình

một vẻ ngoài đầy kiêu hãnh, tự tin. Thỉnh thoảng khi về nhà, tôi lại bắt gặp những đồng xu bóng loáng ở đâu đó trên đường, nhưng dường như may mắn không bao giờ đến với tôi cả.

Sau khi tốt nghiệp, tôi trở về nhà và chuẩn bị cho vài cuộc phỏng vấn xin việc. Khi đi ngang qua nhà ông Kirby, tôi thấy ông vẫn ngồi trên chiếc ghế mây trước hiên nhà. Ông vẫy tay gọi lớn:

Là cháu đây ư?

Vâng, là cháu đây ông ạ! - Tôi trả lời và chạy vội sang nhà ông.

Coi nào, coi nào, ta nghe mẹ cháu nói cháu đã tốt nghiệp đại học rồi. Thế là cháu gái của ta đã thật sự trưởng thành rồi đấy. Cháu đã trở thành một cô gái thật xinh đẹp và thông minh nữa chứ. Thế nào, cháu có muốn đi bộ xuống cửa hàng ở góc đường và mua một vài cái kẹo giá một đô không nào? - ông nháy mắt, lấy tay vỗ nhẹ vào túi áo, miệng nở nụ cười. Bây giờ, ông đã phải đeo răng giả nhưng nụ cười của ông vẫn sáng và ấm áp như ngày nào.

Cháu biết không, ta luôn biết là cháu sẽ làm được mà! Cháu của ông là một người tự tin, lạc quan và sẽ đạt được nhiều thành công trong đời!

Ông nói, vẫn giọng ấm áp và hiền hậu của 5 năm trước.

Chúng tôi ngồi nói chuyện thật lâu như ngày trước, như thể tôi vẫn là cô bé con còn thích ngậm kẹo, còn ông thì chẳng già đi chút nào. Ông vẫn vậy, vẫn là một người bạn có thể hiểu mọi suy nghĩ của tôi, một người thầy có thể cho tôi những lời khuyên quý giá và một người ông luôn giúp tôi giữ được sự tự tin, lạc quan trước cuộc đời.

Khi chia tay, tôi ôm ông Kirby thật lâu và nắm tay ông thật chặt. Cho đến tận lúc này, tôi mới nhận ra rằng ông quan trọng như thế nào đối với tôi, đối với sự trưởng thành của tôi.

Tôi biết tôi sẽ bước tiếp cuộc đời mình với mái đầu ngẩng cao và đôi mắt luôn nhìn thẳng, vì tôi có sự tự tin và lạc quan trong con người mình - như ông Kirby đã từng nói.

- Thanh Thảo Theo Lucky Pennies

Chú mèo không có miệng

Cuộc sống của chúng ta ngày càng trở nên vội vã và dường như ai cũng tất bật với công việc của mình. Trong thời đại của máy móc và các thiết bị điện tử, chúng ta ít có thời gian để quan tâm đến những người thân yêu trong gia đình. Bố mẹ đi làm, con cái đi học, chẳng ai còn kịp để ý cuộc sống của mình đang trôi qua trong sự tẻ nhạt và đơn điệu.

Có một cô bé sống trong một gia đình điển hình như vậy. Bố mẹ cô bận rộn với những chuyên công tác và lịch trình dày đặc. Cô bé thì ngày nào cũng đến trường hoặc tham gia vào những hoạt động ngoại khóa nào đó. Thế nhưng vì bé nhỏ và nhút nhát nên cô bé thường bị những đứa trẻ lớp trên trêu chọc, giật cặp sách, giật tóc, đôi khi còn bị đánh. Cô bé khao khát được nói chuyện với ai đó, nhưng chẳng ai dành thì giờ ngồi nghe. Nỗi sợ hãi, sự lạc lõng khiến cô ngày càng thu mình trong vỏ ốc cô đơn.

Một buổi chiều, khi bị nhóm bạn lớp trên lôi ra làm trò đùa, cô bé buồn bã đi ra công viên gần nhà, ngồi thu mình trên ghế đá và khóc. Một lúc sau, khi ngẩng lên cô thấy một ông lão đang ngồi cạnh mình, ông lão mỉm cười, ân cần hỏi:

Cháu gái, tan học rồi sao cháu không về nhà

mà lại ngồi đây khóc?

Cô bé lại òa lên tức tưởi:

Cháu không muốn về nhà. ở nhà buồn lắm, không có ai hết. Không ai nghe cháu nói!

Vậy ông sẽ nghe cháu! - ông lão nói rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô bé vừa khóc vừa kể cho ông lão nghe tất cả những uất ức, những buồn rầu trong lòng bấy lâu nay. Ông lão cứ im lặng nghe, không một lời phán xét, không một lời phân định, ông chỉ nghe. Cuối cùng, khi cô bé kể xong, ông bảo cô đừng buồn và hãy đi về nhà.

Từ hôm đó, hầu như chiều nào tan học cô bé cũng vào công viên ngồi kể chuyện cho ông lão nghe. Cô bé cảm thấy cuộc sống vẫn còn nhiều điều để sống. Cô thay đổi hẳn, mạnh dạn hơn, vui vẻ hơn.

Cho đến một hôm, cô bé bị một bạn trong lớp đánh. Vốn yếu đuối không làm gì được, cô uất ức và nóng lòng chạy đến công viên để chia sẻ với ông lão cho vui bớt nỗi buồn tủi. Cô bé vội vã, chạy băng qua đèn đỏ...

Ngày biết tin cô bé mất, vẫn trong công viên, vẫn trên chiếc ghế đá mà cô bé thường ngồi, có một ông lão lặng lẽ đốt một hình nộm bằng giấy. Đó là món quà mà ông muốn tặng cho cô bé ngày hôm trước, nhưng cô bé đã không đến được. Hình nộm là một chú mèo rất đẹp, trắng trẻo, có đôi tai to, mắt tròn xoe hiền lành, nhưng không có miệng. Ông lão muốn nó ở bên cạnh cô bé, mãi lắng nghe cô mà không bao giờ phán xét.

Đây là câu chuyện xảy ra ở nước Nhật. Và ngày nay, trên bàn học của mỗi học sinh Nhật thường có một búp bê hình mèo không có miệng - chú mèo đã được mang hiệu “Hello Kitty”. Bạn đã bao giờ tự hỏi tại sao chú mèo Hello Kitty lại không hề có miệng chưa? Bởi vì chú được làm ra với mục đích lắng nghe mọi người nói.

Tôi không biết “sự tích” Hello Kitty này có thật hay không, chỉ biết rằng mỗi lần nhìn hình chú mèo Hello Kitty là một lần tôi được nhắc nhở phải biết lắng nghe người khác - thực sự lắng nghe.

- An Bình Theo Internet

Người làm công kỳ lạ

Tôi gác tay lên trán, mắt ráo hoảnh nhưng đầu thì nặng trĩu vì tuyệt vọng. Chẳng lẽ cuộc sống tương lai của tôi cũng sẽ trôi qua như thế này sao? Tôi, hai năm sau khi ra trường, đang lãng phí thời gian và năng lực cho một công việc hoàn toàn không thích hợp, lương thấp mà cũng chẳng có tương lai. Dù đã nhiều lần cố không nghĩ đến câu hỏi này, nhưng quả thật, lòng tôi vẫn không thể tránh được cảm giác chán nản và bi quan.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy và đi làm trong tâm trạng uể oải. Hôm nay, công ty tôi có một vài người mới đến. họ là những người làm công tạm thời với mức lương thậm chí còn thấp hơn nhiều so với nhân viên chính thức như tôi. Sau một lúc làm việc, tôi bắt đầu chú ý đến một người. Anh mặc đồng phục và có vẻ như lớn tuổi nhất trong số họ. Với chiếc quần thẫm màu thẳng nếp và chiếc áo xanh lao động, trên ngực còn may ngay ngắn cả bảng tên, trông anh nổi bật giữa tất cả mọi người. Có lẽ anh tự mua cho mình bộ quần áo đó bởi vì công ty tôi không trang bị đồng phục cho nhân viên.

Tôi quan sát anh trong suốt thời gian anh làm việc với chúng tôi. Anh không bao giờ đi trễ hay sớm, mà luôn chính xác như một chiếc đồng hồ vậy. Mặc dù đó chỉ là một công việc hết sức bình thường, tẻ nhạt nhưng anh đã làm với một thái độ cẩn mẫn và cẩn trọng đặc biệt. Anh hòa nhã, thân thiện với tất cả mọi người nhưng không bao giờ nói chuyện trong lúc làm việc.

nhận phần ăn của mình tại quầy phân phát, anh lại lặng lẽ lấy trong túi một hộp cơm cũ kỹ bằng inox. Sau mỗi bữa ăn, chỗ anh ngồi bao giờ cũng sạch sẽ. Và dĩ nhiên, anh luôn trở lại công việc rất đúng giờ. Có thể nói anh là một người làm công mà bất cứ ông chủ nào cũng đều hài lòng. Quả thật, anh không chỉ là một người tốt mà còn là người rất đáng để người khác khâm phục.

Sau khi kết thúc công việc tạm thời đó, anh rời công ty và tôi không còn biết tin tức gì về anh nữa. Tuy vậy, cách xử sự và thái độ của anh đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ của tôi.

Mặc dù không mua cho mình bộ đồng phục, cũng không đem theo bất kỳ hộp cơm trưa nào nhưng tôi bắt đầu đặt ra cho mình những nguyên tắc mới. Học tập cách làm việc và ứng xử của anh, tôi chú tâm và có trách nhiệm hơn đối với công việc của mình. Sau một thời gian, tôi được người quản lý đề bạt lên chức vụ cao hơn. Vài năm sau, tôi chuyển sang một công việc tốt hơn ở

một công ty khác.

Cuối cùng, tôi cũng tự đứng ra thành lập công ty riêng. Và dù những thành công của tôi có thể được cho là đến từ sự may mắn cũng như những nỗ lực không ngừng của bản thân, tôi vẫn luôn nghĩ đến người công nhân kỳ lạ năm xưa với một tấm lòng biết ơn sâu sắc. Anh đã dạy tôi hiểu rằng: Sự tôn trọng không đến từ công việc mà bạn đang làm, nó đến từ cách thức mà bạn đang làm công việc đó.

- An Bình Theo Internet

Thành công và Thất bại

Sự khác biệt của một người thành công và một người thất bại trong đời không phải nằm ở khả năng hay sự sáng tạo, mà tùy thuộc vào sự can đảm và dũng cảm thực hiện những ước mơ của mình, tính toán

những rủi ro và kiên trì hành động

Dr. Maxvvel Maltz

Người thất bại thường viện cớ rằng: “Tôi rất bận”; còn người thành công thì nói: “Tôi sẽ tranh thủ sắp xếp thời gian”.

Người thất bại cố gắng tìm ra những lý do để né tránh vấn đề; còn người thành công lại tìm mọi cách để thực hiện ý tưởng của mình.

Người thất bại mất thời gian đi tìm nguyên nhân để đổ lỗi cho sự yếu kém của họ; còn người thành công luôn tìm cách thay đổi bản thân mình để ngày càng hoàn thiện hơn.

Người thất bại chỉ biết phàn nàn, than phiền về những điều không như họ mong muốn; còn người thành công chủ động đi tìm giải pháp cho những vấn đề ngăn cản họ đạt được kết quả tốt đẹp.

Người thất bại cảm thấy vững tin hơn trước sự yếu kém của người khác; còn người thành công lại biết lấy gương người thành đạt hơn mình làm động lực phấn đấu cho bản thân.

Người thất bại thường khổ sở và tự trách mình vì những thất bại đã qua; còn người thành công biết rút ra kinh nghiệm để chuẩn bị cho các cơ hội sắp đến.

Người thất bại chỉ biết đón nhận niềm tin của những người xung quanh; còn người thành công luôn tâm niệm rằng mình phải có trách nhiệm với niềm tin đó.

Người thất bại thường dễ dàng chấp nhận câu trả lời; còn người thành công luôn đòi hỏi bản thân tìm ra những phương án tối ưu.

Mỗi ngày trôi qua, cuộc sống mang đến cho bạn rất nhiều cơ hội, và chính bạn là người quyết định bản thân mình sẽ là người thành công hay thất bại. Sự chọn lựa phụ thuộc vào bạn, theo cách của chính bạn!

- Hồng Nhung

Theo Victim Or Victor

Chìa khóa của những điều kỳ diệu

Chúng ta tạo nên cuộc sống từ những điều nhận được, nhưng chúng ta thực sự làm nên cuộc đời chính từ những điều mà chúng ta cho đi

Winston Churchill

Câu chuyện có thật này xảy ra cách đây đã lâu. Trong không khí vắng lặng, trang nghiêm tại một thánh đường, ông lão già nua đưa tay lướt trên phím đàn, dạo những khúc nhạc du dương nhưng man mác một tâm sự buồn. Đây là lần cuối cùng ông lão còn ngồi ở vị trí này để đệm cho dàn đồng ca của nhà thờ. Lòng ông không khỏi luyến tiếc vì phải rời bỏ niềm đam mê suốt bao năm qua để nhường chỗ cho một chàng trai trẻ.

Khi người thanh niên tới, tế nhị ngồi phía xa xa, đôi mắt như sáng lên khi nhìn thấy chiếc đàn đồ sộ, ông lão từ từ đứng dậy. Đôi chân ông như chậm chạp hẳn vì trái tim còn lưu luyến. Bàn tay ông run run lấy khóa đàn cho vào túi và lặng lẽ bước ra cửa. Nhưng không hiểu sao, ông quay lại, đến gần chàng trai trẻ.

Khóa đàn của anh đây! - ông nói rồi nhìn thẳng vào gương mặt thông minh của chàng trai.

Cảm ơn bác. Cháu sẽ không làm bác thất vọng đâu! - Anh lên tiếng, đôi mắt ánh lên tia nhìn cương nghị.

Ông lão mỉm cười hài lòng rồi bước ra cửa. Chàng trai ngồi xuống bên cây đàn, đôi bàn tay mảnh dẻ ve vuốt từng phím ngà bóng loáng. Anh bắt đầu chơi. Từ bàn tay tài hoa vang lên tiếng nhạc của một thiên tài. Có lẽ chưa ai được một lần nghe thấy bản hòa âm nào tuyệt vời đến thế. Âm thanh diệu kỳ ấy ngân vang khắp nhà thờ, vọng ra cả thị trấn bé nhỏ, làm bao trái tim rung lên một xúc cảm thành kính, thiêng liêng.

Ông lão thấy lòng mình xuyên xao, bồi hồi. Từng nốt nhạc như xuyên qua không khí thấm vào lòng ông. Chiếc đàn, dưới bàn tay kỳ diệu của Johann Sebastian Bach¹ vẫn tiếp tục tuôn trào

Johann Sebastian Bach (1685 - 1750): Một trong những nhà soạn nhạc cổ điển vĩ đại nhất châu Âu.

những giai điệu êm đềm nhất, ông lão tự hỏi: “Nếu vĩ lòng ích kỷ mà ta

không đưa cho cậu ấy khóa đàn, thì chẳng phải đã làm thui chột một tài năng rồi hay sao?”.

Trong cuộc sống, có thể chính chúng ta là người giữ chiếc chìa khóa tài năng của người khác. Hãy mở lòng mình ra mà trao chúng cho h

đó là cách mà chúng ta có thể góp phần làm nên những điều kỳ diệu cho đời.

Bích Thủy

Theo Who Has The Key?

Cậu bé chờ thư

Tìm thấy niềm vui ngay trong niềm vui của người khác, đó chính là bí mật của hạnh phúc

Georges Bernanos

Cách đây khá lâu, tôi làm giáo viên tại một trường trung học nam sinh. Mỗi buổi chiều, các em sẽ được nhận thư của gia đình và bè bạn thông qua học tử cá nhân của mình. Nhưng Bob, một cậu học trò hiền lành lại chẳng bao giờ nhận được bức thư nào. Mặc dù vậy, tôi để ý thấy hầu như chiều nào em cũng chạy rất nhanh lại chỗ đặt các ngăn tủ, chăm chú nhìn vào học của mình cho đến khi thư phát hết rồi mới quay ra.

Theo những gì tôi được biết, gia đình em không hề xao nhãng trách nhiệm đối với em. Tiền ăn trong trường, tiền tiêu vặt của em vẫn được gửi tới đều đặn và rất đúng hạn. Tháng sáu hằng năm, ông Hiệu trưởng đều nhận được thư xin cho em đi nghỉ ở một trại hè. Sau này, em kể với tôi rằng bố mẹ em đã ly thân và tất cả những việc đó đều do viên thư ký của bố em phụ trách. Biết được hoàn cảnh bất hạnh của em, tôi thực sự thấy đau lòng khi hàng ngày em vẫn tiếp tục trông thư một cách tuyệt vọng. Tôi đem chuyện cậu học trò đáng thương này kể với một thầy giáo trong trường, thầy Joe Hargove. Cũng như tôi, thầy Hargove rất cảm động và lo lắng.

Nếu một thời gian nữa mà Bob vẫn không nhận được bức thư nào cả thì thật đáng lo ngại. Bởi vì điều đó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tinh thần của em.

Nhưng rồi một buổi chiều n, Jack, bạn học thân nhất của Bob, nảy ra một sáng kiến. Jack sinh ra và lớn lên trong một gia đình hạnh phúc và tuần nào em cũng nhận được khá nhiều thư của ba mẹ và anh chị. Chiều hôm đó, khi Bob buồn bã nhìn vào xấp thư mà Jack đang cầm trong tay thì Jack quay lại hỏi:

Bob, cậu có muốn được thư cùng mình không? Vô phòng mình nhé, mình sẽ được thư của mẹ mình cho cậu nghe.

Bob và Jack ngồi sát bên nhau cùng bàn tán về bức thư mà mẹ Jack đã gửi. Chiều hôm sau, lúc phát thư, Bob không những nhìn vào học tử của mình mà còn quay sang nhìn vào học tử của Jack nữa. Bob hỏi bạn:

- Lại có thư của mẹ cậu nữa hả?

Không, hôm nay là thư của chị mình. - Jack trả lời.

Rồi Bob hỏi một bạn khác:

Cậu có thư của mẹ không?

Có! - Người bạn kia nhẹ nhàng trả lời.

Cậu cho mình được chung với nhé? - Bob rụt rè đề nghị.

Ừ! Để mình được lớn lên nhé!

Từ hôm đó, chiều nào Bob cũng được được thư của bạn. Tất cả các em đều hết sức thông cảm với hoàn cảnh của Bob. Con trai đôi khi vô tâm nhưng tôi chưa thấy em nào mỉa mai hay chế giễu gì Bob cả. Lúc nào nhận thư, các em cũng lớn tiếng gi:

- Bob ơi, hôm nay muốn được thư của mẹ không?

Một hôm, tôi đi dạo ngang qua khu vực phát thư và hết sức ngạc nhiên khi nghe Bob hỏi Jack:

- Hôm nay chúng mình có thư không?

Em hỏi một cách tự nhiên, không hề bối rối. Cũng như vậy, Jack mỉm cười trả lời:

- Có! Hôm nay chúng mình có một bức.

Chuyện đó khiến cho thầy Joe Hargrove quyết tâm hành động. Mặc dù không tin tưởng lắm, nhưng tôi vẫn ủng hộ kế hoạch mà thầy Hargrove đề xuất. Sau đó mấy hôm, thầy đến tìm tôi, tay cầm sáu bức thư đã dán tem, ghi sẵn địa chỉ của Bob ở

trường. Thầy Hargrove bảo:

Thầy xem này, tôi gửi cho bà Lennoux, mẹ của Bob, những bức thư này. Bà ấy chỉ cần ký tên: “Mẹ của con” phía dưới rồi mỗi tuần bỏ một bức vào thùng thư.

Cũng như mọi chiều, đến giờ phát thư, Bob chạy rất nhanh lại chỗ đặt tủ cá nhân nhưng lần này, em chỉ chú ý vào hộp tủ của Jack. Bỗng em học sinh

lãnh việc phát thư hét lên:

- Ê, Bob, cậu có thư này! Có thư này!

Bob nhẹ nhàng đưa hai tay lên, cử chỉ giống hệt một thiên thần đang cầu nguyện để đỡ lấy bức thư. Em nói, dường như vẫn chưa tin vào điều kỳ diệu đang diễn ra trước mắt:

ừ, có tên mình ngoài bao thư nè!

Rồi em vui sướng hét lên:

A! Mình cũng có thư! Mình cũng có thư! Các

bạn ơi, có ai muốn được thư của mình không?

Những học sinh khác cũng vui mừng không kém, liền hưởng ứng ngay:

Có! Có! Bob, được thư của cậu lên đi, được to

lên!

Cuộc phát thư tạm thời ngưng lại. Các em vây quanh Bob - khi ấy đang đứng trên một cái bàn - im lặng nghe em được thư. Bob ngập ngừng được:

Con cưng của má!

Rồi ngẩng lên nói:

Mình không được nhanh được!

Jack liền bảo:

Không sao, Bob! Cứ được chậm, càng chậm càng tốt. Được chậm mới hiểu rõ từng chữ chứ.

Và Bob chậm chậm được bức thư đó, lời lẽ âu yếm như bức thư của bất kỳ bà mẹ nào gửi cho con.

Tháng sáu năm ấy, trong buổi lễ bế giảng, tôi thấy mẹ Bob đến dự. Tôi không ngạc nhiên về điều đó bởi vì sau khi gửi hết mấy bức thư do thầy Hargrove viết sẵn, mẹ Bob đã đích thân viết thư cho con. Đó thực sự là một điều kỳ diệu! Bob đã

được cho tôi nghe những lá thư này đồng thời báo cho tôi biết mẹ em sẽ tới dự buổi lễ bế giảng hôm đó. Kết thúc buổi lễ, bà xin được gặp riêng tôi và hỏi:

Thầy thấy thư tôi viết cho cháu được không?

Thư bà viết hay lắm! - Tôi gật đầu.

Sau đó, bà nói tiếp với giọng hơi ngập ngừng:

Nhờ thầy nói với Bob rằng tôi rất yêu cháu, và nhắn với cháu rằng... vợ chồng tôi đã hòa thuận với nhau hơn trước. Chúng tôi dự định đón cháu về nhà trong mùa hè này. Chúng tôi sẽ cố gắng tìm cách hiểu và gần gũi cháu hơn.

Xin bà yên tâm, tôi sẽ hết sức giúp bà.

Tôi đồng ý trong niềm vui khôn tả. Và tôi biết đây là điều ý nghĩa nhất mà mình có thể làm cho Bob - cậu học trò chờ thư đặc biệt của mình.

- An Bình Theo Internet

Sức mạnh của niềm tin

Điều gì cũng có thể xảy ra, nếu bạn thật sự có niềm tin, vì niềm tin của bạn khi ấy có thể biến tất cả trở thành hiện thực

Frank Lloyd Wright

Lúc chào đời, cô bé chỉ cân nặng hai ký vì sinh thiếu tháng. Hình hài của em bé đến mức lọt thỏm trong lòng bàn tay mẹ. Lên bốn tuổi, căn bệnh viêm phổi và ban đỏ quái ác đã để lại di chứng trên cơ thể em: đôi chân em gàn như bị liệt. Suốt cả quãng đời thơ ấu, cô bé phải gắn với việc tập luyện vật lý trị liệu để chữa trị cho đôi chân yếu ớt của mình. Sau hai năm trị liệu kiên nhẫn, em có thể đi loạng choạng được một quãng ngắn giữa hai thanh vịn. Năm lên mười,

em có thể tự mình đến trường, nhưng với đôi nạng gỗ trong tay.

Nhìn các bạn chạy nhảy, chơi đùa, cô bé ước ao mình cũng được như vậy. Thế là em bắt đầu lên kế hoạch tập luyện vô cùng sít sao cho mình. Tất nhiên, đó không phải là một việc dễ dàng, đặc biệt là với trường hợp của em các bác sĩ đã kết luận rằng sẽ không thể bình phục hoàn toàn được. Bao lần ngã quy làm chân tay rướm máu, cô bé vẫn không nản lòng. Khao khát được chạy nhảy, được trở thành một người bình thường trong em lớn đến mức bao khó khăn cũng trở nên nhẹ nhàng đối với em. Kiên nhẫn và tràn đầy quyết tâm, cô bé chưa hề cho phép mình được ngưng luyện tập ngày nào, dù đau ốm hay đã vô cùng mệt mỏi bởi các bài học ở trường. Mỗi bước chân tiến lên phía trước mà không cần đến đôi nạng đã động viên em rất nhiều. Ngày qua ngày, những cố gắng em đã thực hiện, những giọt mồ hôi rơi xuống sàn tập cuối cùng cũng mang lại thành công. Em từ bỏ được đôi nạng gỗ của mình.

Nhưng không dừng lại ở đó, cô bé nuôi dưỡng ước mơ trở thành một vận động viên chạy bộ trong đội điền kinh của trường. Đôi chân còn yếu ớt của em giờ phải chịu thêm một thử thách nữa do chính em đặt ra cho mình. “Chặng đường gian khó nhất mình đã trải qua, mình đã có thể làm được điều tưởng như không thể, vậy thì bây giờ, không lý do gì mình được phép đầu hàng”. Ý nghĩ đó đã giúp cô bé vượt qua cơn đau, cố hết sức để đứng lên mỗi khi bị ngã. Những khi cơ thể em tưởng chừng không thể chịu đựng nổi thử thách thì ý chí của em làm thay. Cứ như thế, năm năm sau, cô bé yếu ớt ngày xưa đã trở thành ngôi sao trong đội điền kinh và bóng rổ của trường,

cùng lúc giành được học bổng tuyển thẳng vào trường đại học bang Tennessee.

Năm 1960, cô vinh dự được chọn vào đoàn vận động viên Mỹ tham dự Thế vận hội Olympic ở Rome. Trong lần đó, cô đã làm nên kỳ tích: lập kỷ lục thế giới, đoạt ba huy chương vàng ở các nội dung chạy 100 m, 200 m và 400 m tiếp sức nữ. Tất cả mọi người đều không thể tin được rằng kỳ tích ấy là của một cô gái mà ngày trước, các bác sĩ đều kết luận là không bao giờ có thể chạy nhảy bình thường được.

Wilma Rudolph được tôn vinh là Nữ vận động viên xuất sắc nhất năm. Nhưng ý nghĩa câu chuyện này không phải chỉ ở sự vươn lên của một cá nhân. Bạn hãy nhớ, ta bắt đầu từ đâu không quan trọng, mà điều đáng nói chính là ta kết thúc như thế nào. Hành động dựa trên niềm tin của mình, dù ngoài bản thân mình ra không còn ai tin vào điều đó, sẽ là viên gạch vững chắc đầu tiên để

dựng xây nên hiện thực cho những giấc mơ.

Mọi nhà vô địch đều có một điểm khởi đầu, và dù bước vào đời bằng đôi chân khập khiễng, kết thúc vẫn là người chiến thắng.

- Bích Thủy

Theo The Wrong Foot

Cảm ơn người đàn ông lạ mặt

Một trong những phần thưởng cao đẹp nhất của cuộc sống là không có một người nào chân thành giúp đỡ người khác mà lại không nhận được một điều gì đó cho chính bản thân mình

Ralph Waldo Emerson

Tâm trạng của John Evans lúc này không được tốt lắm. Mà quả thật, khó ai có thể vui vẻ, thoải mái khi chứng kiến tổ ấm của mình biến thành một bãi chiến trường như thế. Đồng bát đĩa bản nằm ngổn ngang trong chiếc bồn rửa chén cái bể, bám đầy dầu mỡ. Mùi ẩm mốc bốc ra từ chồng báo cũ chất cao trong góc phòng ăn khiến ai đi ngang qua cũng phải nhăn mặt. Đó là chưa kể đến chiếc trường kỷ bị trưng dụng làm nơi chất đầy áo quần chưa giặt. Tiếng chạy nhảy chơi đùa của bọn trẻ, rồi lại gào thét, khóc lóc inh ỏi cộng với tiếng nhạc chất chúa tạo nên mớ âm thanh hỗn tạp vô cùng chói tai...

John ngồi ở chiếc bàn giấy kê nơi phòng khách, hai tay ôm lấy đầu, khắc khoải kêu thảm: “Mình không chịu nổi. Như thế này thì thật không thể nào chịu đựng nổi nữa rồi”. Nỗi chán chường và bất lực dâng lên trong lòng John. Anh ước gì lúc này mình có thể từ bỏ hết mọi sự, thoát khỏi những lo lắng để có được một phút thanh thoi. «Heather ơi, một mình anh không thể nào quán xuyến nổi việc nhà, anh không thể làm được nếu không có em!”. Sự mệt mỏi, tuyệt vọng hằn sâu trong đôi mắt đỏ hoe của người đàn ông đau khổ ấy.

John và Heather đã cùng tận hưởng 7 năm của cuộc hôn nhân hạnh phúc cho đến khi căn bệnh ung thư quái ác đột ngột mang cô ấy đi, để lại John một mình chăm sóc bốn đứa con thơ, đứa lớn nhất 5 tuổi, đứa nhỏ nhất chỉ mới lên ba. Dù vô cùng đau khổ, anh vẫn phải đứng lên đối mặt với thực tế. Vẫn còn đó trách nhiệm của anh với con cái, với gia đình và với bản thân mình. Số tiền lương của anh tuy không ít nhưng một khi đã không còn sự chi tiêu hợp lý của Heather, thì cũng chẳng nhiều nhận gì. Thế là anh quyết định sẽ tự thân vận động, chỉ thuê một người giúp việc nhà ba buổi một tuần. Áp lực từ việc vừa phải lo kiếm tiền, vừa phải chăm sóc con cái, nhà cửa, khiến anh có cảm giác mình như một sợi dây đàn quá căng, có thể bật đứt bất cứ lúc nào.

Hai đứa trẻ Tracy và Toid, đứa 7 tuổi, đứa 3 tuổi chạy rầm rập vào phòng, ríu rít rủ nhau chơi trò trốn tìm mà không màng đến cha chúng đang mặt ủ

mày chau ngồi đó.

Tracy ra vẻ là chị lớn, ra lệnh cho Toid:

Em trốn trước đi. Chị sẽ đi
tìm. Rồi nó bắt đầu đếm:

Một, hai, ba, bốn... Trốn xong chưa? Chị
tới đây!

Nói xong, con bé hí hửng lao như tên bắn ra khỏi phòng vừa lúc anh nó, Jeff, năm nay 5 tuổi, dàu dàu bước vào:

- Cha ơi, cha có thấy cái đĩa nhạc Meat Loaf của con ở đâu không?

Chưa kịp đáp lời con, John lại nghe tiếng đứa con gái lớn Sussie đang học ở trong phònggì vọng ra:

- Cha ơi, vào đây giúp con một chút với.

Tracy, vừa mới chạy ra khỏi phòng, đã chạy ngược trở lại, nét mặt thẳng thốt:

- Cha ơi, cha có thấy Toid trốn ở đâu không? Con tìm mãi mà không thấy.

John có cảm giác như hai lỗ tai lủng bùng, các mạch máu ở hai bên thái dương căng ra, đập loạn xạ tưởng chừng sắp vỡ tung. Anh chậm chạp trả lời một cách hững hờ, rồi bước vội về phía cửa khi nghe tiếng bấm chuông. Bé Tracy vẫn theo cha, luôn miệng hỏi:

Con không thấy Toid đâu cả cha à! Cha có thấy nó không?

Không phải hai đứa con đang chơi trốn tìm à? Con phải đi tìm em chứ, làm sao lại bảo cha chỉ chỗ? - Anh càu nhàu.

Tiếng chuông cửa vẫn dồn dập. Hít một hơi thật sâu, John bật tung cánh cửa:

- Chuyện gì nữa đây?

Đứng trước cửa là một người ăn mày, nở nụ cười tươi rói trả lời anh:

Chào ông Evans. Cho tôi hỏi bà Evans có nhà không ạ?

Nhà tôi vừa mới mất. - John buồn bã trả lời.

Người đàn ông ừn mắt kinh ngạc. Hẳn ông ta không ngờ mình lại nghe cái tin khủng khiếp ấy một cách đột ngột như thế. Mãi một lúc sau, ông mới lắp bắp:

Ôi, Chúa ôi! Chẳng lẽ đó lại là sự thật?... Tôi xin lỗi... Ý tôi là tôi rất tiếc, xin chia buồn cùng ông... Bà Evans là một người phụ nữ rất tốt bụng, một con người tuyệt vời... Nhưng chuyện gì đã xảy ra mới được cơ chứ?

Bé Tracy, sau một hồi chạy lung tung khắp nhà lại đến bên cha cầu cứu:

Cha ơi, con vẫn chưa tìm thấy Toid. Con tìm kỹ lắm rồi. Thật đó.

Không để ý đến vẻ lo âu thật sự trên gương mặt con bé, John gất gông:

Con nghe đây, cánh cửa này vẫn được khóa chặt cho tới khi cha ra mở cửa. Có nghĩa là em con chưa từng rời khỏi căn nhà này. Nó chỉ là một đứa bé nhỏ xíu và chắc chắn đang thu người ở một góc nào đó. Vì vậy, con cứ đi tìm em tiếp đi, tìm cho kỹ vào.

Quay sang người ăn mày, John nói:

Rất tiếc nhưng tôi không thể trò chuyện cùng ông vào lúc này. Còn cả tấn công việc đang chờ tôi làm. Tôi vô cùng mệt mỏi!

Đoạn, anh nhét vào tay người ăn mày tờ hai đô-la, toan sập cửa lại.

Người đàn ông tỏ vẻ lúng túng, ấp úng nói:

Ồ... thưa ông Evans... tôi xin lỗi vì đã làm phiền ông vào lúc như thế này, nhưng tôi tự hỏi không biết ông có thể làm ơn cho tôi xin chút gì để ăn không?

Bực mình vì ông lão cứ quấy rầy mãi, John mỉa mai hỏi:

Vậy ông nghĩ tôi đưa cho ông tờ hai đô để làm gì? Để ông mua rượu uống chắc?

Trước thái độ ấy, người ăn mày có ý phật lòng nhưng không hiểu sao vẫn rất

kiên trì:

Thưa ông Evans, vợ ông là một người phụ nữ rất đặc biệt. Bất cứ lúc nào tôi đến gõ cánh cửa này cầu xin sự giúp đỡ, bà ấy cũng đều rất nhiệt tình, không chỉ cho tôi tiền mà còn tử tế mời tôi ăn một chút gì đó. Tôi sẽ nhớ mãi lòng tốt của vợ ông. Tôi biết mình đã nợ bà ấy rất nhiều, cầu cho linh hồn bà ấy siêu thoát! Nếu có dịp, tôi nhất định sẽ đền đáp ơn này cho gia đình.

John bắt bẻ:

Nhưng tôi có phải là cô ấy đâu.

ông Evans, xin ông hãy làm ơn. Cả ngày hôm nay tôi không có tí gì bỏ bụng. Tôi cầu xin ở ông một chút lòng tốt cho tôi được mọiiếng ăn cho qua cơn đói. Chắc hẳn là ông phải còn một chút đồ thừa trong tủ lạnh phải không ạ?

Nghe giọng nói trầm buồn của ông lão, cơn giận trong John dường như đã vơi bớt phần nào.

- Thôi được rồi, ông vào trong này đi.

John dắt người đàn ông lạ mặt đi về phía nhà bếp. Anh thấy Tracy vẫn còn đang bò trên sàn, tìm kiếm em dưới gầm chiếc ghế bành.

John buông ra một tiếng thở dài ngao ngán rồi đến mở cửa tủ lạnh. Nhưng điều hiện ra trước mắt khiến anh lạnh cả sống lưng. Thân hình nhỏ xíu của thằng bé Toid co ro trong tủ lạnh, xanh mét và cứng đờ.

Chỉ cần phát hiện chậm vài phút nữa thôi thì cậu bé khó lòng qua khỏi. Gia đình ông thật may mắn. Chúng tôi đã kịp hồi sức cho cậu bé, rồi cháu sẽ nhanh tỉnh lại thôi, ông cứ yên tâm. - Sau cả tiếng đồng hồ trong phòng cấp cứu, cuối cùng vị bác sĩ cũng đến báo tin lành cho John. Anh thở phào nhẹ nhõm.

Phải chăng, ngày hôm đó bàn tay của Thượng đế đã cứu sống cậu bé Toid? Hay là cơn đói quay quắt của người ăn mày? Hay chính lòng tốt của John? Mà biết đâu, cũng có thể là cả ba.

- Đan Châu Theo Internet

Gắng lên nào, Kelly!

Tố chất của một nhà giáo giỏi là có khả năng đưa học trò đến những chân trời mới mà ngay chính bản thân mình cũng chưa từng đặt chân đến

Thomas Groome

Đó là buổi lên lớp đầu tiên của tôi, vì thế tôi vô cùng lo lắng, hồi hộp. Lớp học mà tôi được phân công là một lớp mẫu giáo với hơn chục cô cậu bé ở tuổi lên bốn. Với những bé đã từng học qua lớp mầm, lớp lá thì còn tạm ổn, chứ với những chàng “công tử”, những nàng “công chúa” lần đầu tiên đi học thì tôi đến là khổ sở. Vừa phải dỗ dành các bé, vừa an ủi các bà mẹ mắt đỏ hoe vì xót con, tôi phải luôn tay, luôn chân như chiếc chong chóng. Cuối cùng, sau khi đã nỗ lực hết sức, tôi cũng xoay sở được cho bọn trẻ ngồi yên trên tấm thảm trải sàn êm ái. Tất cả đã sẵn sàng cho bài học đầu tiên.

Khi cả lớp đang say sưa với câu chuyện về hai anh em thỏ trắng, tôi bỗng đề đến một người phụ nữ cứ đứng ngay cạnh cửa sổ nhìn vào lớp học. Ánh mắt bà buồn đến nao lòng. Bài giảng vẫn tiếp tục khá trôi chảy, nhưng hình ảnh về người phụ nữ bên cửa sổ cứ mãi ám ảnh trong lòng, khiến tôi cảm thấy hơi bất an. Bà ta là ai? Bà vào đây để làm gì? Hay bà là phụ huynh của một học sinh nào đó trong lớp của tôi?

Sau khi bọn trẻ ra về hết, tôi thấy mình như kiệt sức. Tôi chỉ ước được về nhà ngay, được ăn chút trái cây, thưởng thức một bản nhạc êm dịu và đắm mình trong bồn tắm để thư giãn. Nhưng theo đúng lịch hẹn, tôi sẽ phải gặp thầy hiệu trưởng ngay sau buổi lên lớp đầu tiên.

Điều đầu tiên thấy nói với tôi, đó là về người phụ nữ tôi đã thấy bên ngoài cửa sổ. Bà là mẹ của một bé gái bị dị tật bẩm sinh, phải mang một tấm nẹp chân dài từ đầu gối xuống tận mắt cá. Em vẫn có thể đi lại được, nhưng bằng những bước chân khó khăn, vụng về và lệch hẳn sang một bên. Mẹ em đã đi khá nhiều trường để xin cho con mình được vào học, nhưng ở nơi đâu, bà cũng chỉ nhận được những cái lắc đầu.

- Cô có thể nhận Kelly vào lớp của mình không? - Thầy hiệu trưởng hỏi tôi.

Hình ảnh một cô bé gái bốn tuổi loạng choạng bước đi một cách khổ sở khiến tôi thấy thương cảm. Nhưng liệu tôi có thể chăm nom cả một lớp học và một học sinh đặc biệt như thế?

Vâng... Tôi đồng ý, thưa thầy. - Tôi trả lời.

Thầy hiệu trưởng nhìn thẳng vào mắt tôi:

Cô suy nghĩ cho kỹ nhé. Khả năng di chuyển và giữ thăng bằng của Kelly rất kém. Cô bé rất dễ bị té ngã đấy!

Vâng, tôi có thể làm được! - Tôi kiên quyết.

Và rồi, Kelly bước vào lớp tôi. Đó là một cô bé khá xinh xắn với đôi mắt tròn, đôi bàn tay khéo léo và một tâm hồn trong trẻo đáng yêu vô cùng. Ngày đầu tiên, Kelly đến lớp và được mẹ ở lại bên em suốt cả ngày. Hôm đó, Kelly chỉ vấp té hai lần, mẹ em nói đó là một thành tích “đáng nể”.

Con bé rất thích được đi học, cô giáo ạ! Thế nhưng từ trước tới giờ, cháu nó chẳng được toại nguyện. - Bà nói, đôi mắt ngân ngấn nước.

Sau một vài ngày dìu Kelly ra vào sân chơi, tôi tự nhủ: «Sao mình không thử khuyến khích cô bé tự tập đi nhỉ?». Tôi hỏi Kelly rằng em có muốn thử không, và cô bé tỏ ra rất phấn khích.

Ngày ngày hôm sau, khi cả lớp đã ra ngoài sân chơi với hai cô giáo phụ tá, tôi cùng Kelly bắt đầu cuộc thử thách đầu tiên của hai cô trò chúng tôi trong hành lang lớp học. Khi tập trung hết sức, cô bé có thể tự mình vượt qua đoạn đường dài hơn mười mét. Kết quả đáng khích lệ đó khiến cả hai cô trò mừng đến run người, nhưng các phụ tá của tôi thì tỏ ra lo lắng khi biết chuyện. Họ khuyên tôi chỉ nên cho Kelly ra ngoài sân để cô bé ngồi trên ghế và ngắm nhìn bạn bè chạy nhảy vui đùa.

Việc đó sẽ dễ dàng hơn nhiều, chị không thấy vậy à? Nhỡ trong lúc tập, cô bé bị ngã hay sao đó, chẳng phải chị sẽ gặp rắc rối đấy sao? – Họ nói nhỏ với tôi.

Dù vậy, Kelly và tôi vẫn kiên trì tiếp tục kế hoạch của mình.

Hàng ngày, vào các giờ nghỉ, Kelly và tôi vẫn bên nhau trong một bài học bên ngoài hành lang. Tôi mím chặt môi vì lo lắng mỗi khi thấy cô bé loạng choạng muốn ngã, nhưng Kelly thì cười khúc khích. Ý chí và sự ham học hỏi của em khiến tôi thật sự ngạc nhiên. Tôi theo dõi sự tiến bộ của Kelly bằng những vạch bút chì trên tường. Cứ ngày hôm sau, vạch bút chì lại tiến xa hơn ngày hôm trước, có hôm chỉ là một bước chân, có hôm lại hơn cả mét. Các

bạn trong lớp bắt đầu chú ý đến thành quả đạt được nhờ công sức khó nhọc của Kelly và cổ vũ cho cô bé hết mình. Sau vài tháng trời vất vả tập luyện, cuối cùng, Kelly cũng đã tự đi khắp sân trường. Cô bé đỏ cả mặt vì sung sướng khi bạn bè dành cho em những tràng vỗ tay và những cái ôm siết đầy khích lệ. Hai cô bảo mẫu của lớp cũng ngạc nhiên và thường sửa soạn cho Kelly những bữa ăn nhẹ sau mỗi buổi tập đi như thể để khích lệ tinh thần quả cảm của em.

Đến giữa tháng 2, Kelly vắng mặt trên lớp vài ngày để đến bệnh viện Manhattan thực hiện việc kiểm tra định kỳ hàng năm. Buổi sáng thứ hai tuần sau đó, mẹ Kelly đưa em tới trường và xin được gặp riêng tôi một lúc.

- Thưa cô, có phải cô vẫn thường tập cho Kelly đi không ạ? - Bà hỏi tôi.

Tôi giật mình. Lẽ nào tôi đã làm sai khi khuyến khích Kelly tập đi trong sân mỗi ngày? Liệu việc tập đi có ảnh hưởng gì xấu đến đôi chân của bé?

Vâng, chính tôi đã tập cho Kelly đi! - Tôi trả lời, tim đập mạnh vì không biết có chuyện gì xảy ra - Vì... vì tôi nghĩ điều đó sẽ giúp ích cho em!

Mẹ Kelly không nói gì. Bà nhẹ nhàng kéo chiếc váy dài của em lên, chỉ cho tôi thấy đôi chân em - những thanh nẹp chằng chịt nơi đầu gối biến mất, thay vào đó chỉ còn là các ống nối tại mắt cá chân.

Chỉ trong vài tháng học với cô, đôi chân con bé đã trở nên khỏe mạnh hơn trước rất nhiều. - Bà nhìn tôi, đôi mắt lấp lánh nước. - Tôi không biết phải nói cảm ơn cô giáo như thế nào vì những gì cô đã làm cho con gái tôi. Các bác sĩ bảo rằng Kelly có cơ hội đi lại hoàn toàn bình thường!

Quá mừng vui và bất ngờ, tôi ôm chầm lấy bà:

- Có một học sinh như Kelly, đối với tôi đã là một đặc ân rồi, chị ạ.

Mười bảy năm sau, tôi vẫn còn nhớ như in hình ảnh lần đầu tiên Kelly tự mình tập đi trong hành lang lớp học. Mỗi khi gặp phải những khó khăn, thử thách khắc nghiệt của cuộc sống, thì hình ảnh đó lại trở về, sống động trong tôi, tiếp thêm cho tôi sức mạnh. Chính em - cô bé Kelly nhỏ bé, với những bước chân mạnh mẽ và nụ cười tươi tắn - đã dạy cho tôi biết rằng, không khó khăn nào là không thể vượt qua. Tất cả những gì chúng ta cần phải làm là tiến về phía trước, mỗi lần một bước nhỏ...

- Nguyễn Đoàn Theo Encouraging Kelly

Thiên thần

Thiên thần có mặt khắp mọi nơi quanh bạn, nếu bạn mở lòng mình để ngắm nhìn thế giới và quan tâm tới người khác hơn nữa thiên thần như...

Như người tài xế taxi đưa lại cho bạn ví tiền bạn để quên trên xe hôm qua.

Như anh chàng cùng lớp nói rằng: khi bạn cười, đôi mắt bạn lấp lánh cả thế giới này.

Như đứa trẻ đã chỉ cách cho bạn lắng nghe tiếng sóng tuyệt vời trong chiếc vỏ ốc bé nhỏ.

Như người đàn ông nghèo sẵn sàng chia sẻ bữa ăn ít ỏi của mình với lão ăn mày trên hè phố.

Như người đàn ông thành đạt chỉ cho bạn thấy điều gì cũng có thể xảy ra, tùy vào ta có tin hay không.

Như người lạ mặt đã tận tình giúp đỡ khi bạn lạc đường.

Như người đã khiến trái tim bạn xao động khi bạn nghĩ rằng không ai có thể làm được điều đó một lần nữa.

Thiên thần mang rất nhiều hình hài khác nhau.

Họ có đủ mọi tuổi tác và màu da.

Một số có tàn nhang, một số có má lúm đồng tiền, một số có nếp nhăn, một số lại trắng trẻo, mịn màng.

H hóa trang thành bạn, thành thù, thành thầy cô giáo, thành em bé bán hàng rong nơi công viên, thành lão hành khất ốm yếu, thành những sinh viên, những tình nhân.

Sẽ khó tìm ra họ nếu bạn nhắm mắt lại, nhưng họ sẽ ở khắp mọi nơi quanh bạn nếu bạn mở lòng mình để ngắm nhìn thế giới, và quan tâm tới người khác hơn nữa.

- Dương Thanh Giang

Theo Internet

Ngụ ngôn dành cho những người mẹ

Tình yêu thương của người mẹ dành cho con luôn âm thầm, lặng lẽ như mạch nước ngầm trong lòng đi theo suốt cuộc đời con

Khuyết danh

Đặt bước chân đầu tiên vào ngưỡng cửa của cuộc sống, người mẹ trẻ hỏi người chỉ đường:

Lối đi này chắc là dài lắm phải

không? Ông ta trả lời:

Đúng vậy, nó sẽ rất dài và sẽ vất vả lắm đấy, nhưng lúc kết thúc chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn lúc khởi đầu.

Người mẹ trẻ rất đổi vui mừng. Thời điểm này đang là những ngày tháng hạnh phúc nhất của cô, vậy mà cuộc sống còn hứa hẹn với cô những điều tốt đẹp hơn nữa ở phía cuối chặng đường. Cô bế đứa con bé bỏng của mình trên tay, nâng niu, âu yếm nó suốt cả ngày mà không hề cảm thấy mệt. Cô vắt trn lòng mình thành những dòng sữa trắng thơm cho đứa bé được no lòng, vậy mà điều đó lại khiến cô ngất ngây vì vui sướng. Đứa bé này chính là tình yêu của cô, là báu vật mà cô quý nhất trên đời. Chỉ cần nhìn nó thiu thiu ngủ trong vòng tay mình, hay nghe tiếng cười nắc nẻ ngây thơ của nó, là cô như được tiếp thêm sức mạnh. Bao nhiêu chông gai trên đường đối với cô cũng chẳng đáng gì.

Rồi ngày nắng đẹp cũng trôi qua nhanh chóng. Khi màn đêm buông xuống, một cơn giông tố bỗng ập đến. Con đường trở nên tối tăm khiến đứa bé khóc oà lên vì sợ hãi. Người mẹ trẻ cố ôm chặt con vào lòng, lấy tấm áo choàng của mình che chắn cho nó. Cảm nhận được sự ấm áp, an toàn trong lòng mẹ, nó không khóc nữa, mà bật bẹ những tiếng nói đầu tiên:

- Mẹ ơi!

Người mẹ bật khóc trong niềm sung sướng. Chị thầm nghĩ: “Thời khắc này còn quý hơn cả lúc an bình thanh thoi nữa! Tôi đã dạy được cho con lòng dũng cảm”.

Đến sáng hôm sau, con đường bằng phẳng trước mặt không còn nữa, thay

vào đó là một quả đồi sừng sững chắn ngang lối đi. Đứa trẻ nắm lấy cánh tay mẹ và cố sức leo lên, nhưng chẳng mấy chốc đã cảm thấy mỏi nhừ. Người mẹ động viên con mình:

Hãy kiên nhẫn lên con, một chút nữa thôi chúng ta sẽ vượt qua ngọn đồi này mà!

Lời nói nhẹ nhàng của cô khiến thằng bé như được truyền thêm sức mạnh, tiếp tục nỗ lực leo

lên. Và rồi, đỉnh đồi với ngàn hoa thơm cỏ lạ, với phong cảnh nên thơ... đã hiện ra trước mắt. Đứa trẻ vui mừng reo vang:

- Mẹ ạ, con không thể làm việc gì mà không có Mẹ.

Đêm đó, hóng hển chân trên đỉnh đồi. Người mẹ ngắm nhìn các vì sao lấp lánh trong đêm, thì thầm: “Ngày hôm nay quả thật tốt đẹp hơn ngày hôm qua. Con tôi đã học được cách kiên cường chịu đựng khi đối mặt với những khắc nghiệt của cuộc sống.

Ngày kế tiếp, có những đám mây kỳ lạ phủ kín cả trái đất. Đó chính là bóng đen của chiến tranh, của sự ganh ghét đố kỵ và của những tai họa khó lường. Đứa trẻ can đảm tự mò mẫm tìm cho mình lối đi, nhưng giữa bóng tối và ánh sáng chập choạng, đứa bé vấp ngã. Vội vàng đỡ con lên, người mẹ dịu dàng:

Con hãy đứng lên, ngẩng cao đầu và vững bước tiến về phía trước. Con hãy tin vào bản thân mình, vì mọi câu trả lời và mọi lối đi của cuộc sống này đều nằm ở đó, con ạ!

Niềm tin và lời động viên ấy của người mẹ đã dẫn đường đưa con của bà vượt qua đêm đen của cuộc sống. Đêm đó, người mẹ quỳ xuống và cầu nguyện: “Đây là ngày tốt đẹp nhất trong những ngày qua, con tôi đã tìm được điểm tựa cho mình - đó chính là niềm tin vào bản thân”.

Ngày lại ngày trôi qua, người mẹ năm xưa giờ đã già nua và cảm thấy kiệt sức. Con của bà - đứa con bé bỏng ngày nào bà còn ẵm bồng trên tay - giờ đã trở thành một chàng trai cao lớn. Anh đã hoàn toàn có thể tự bước đi bằng cả lòng tin và dũng khí của mình. Những lúc phải băng qua những đoạn đường chông gai, anh lại dìu mẹ bằng đôi tay mạnh mẽ của mình. Khi đến những con suối hay những quãng đường trơn, anh cũng không ngại ngần cõng bà trên lưng. Cuối cùng, hai mẹ con họ đến một quả đồi, và phía bên kia ngọn đồi là một con đường sáng chói với những cánh cổng bằng vàng đang rộng

mở.

Người mẹ nói:

Mẹ đã đi hết cuộc hành trình của mình rồi. Bây giờ mẹ đã hiểu lúc kết thúc tốt đẹp hơn lúc bắt đầu như thế nào. Mẹ hoàn toàn mãn nguyện, vì giờ đây, con đã có thể tự đi tiếp chặng đường còn lại của con và mang theo con cái của mình trên lưng nữa.

Người con hôn lên đôi mắt đã mờ đục của mẹ, miệng mỉm cười mà mắt rung rung:

Mẹ ạ, dẫu nay con đã lớn khôn, nhưng con biết mình vẫn rất cần mẹ dẫn đường soi lối. Mẹ vẫn sẽ luôn đi cùng con, thậm chí khi Mẹ đã đi qua cánh cổng bằng vàng kia.

Người con trai đứng đó, dõi theo từng bước chân của mẹ cho đến khi bóng bà khuất sau cánh cổng. Sự chia lìa khiến trái tim anh đau đớn. Anh nhủ thầm: “Dẫu con không thể nhìn thấy Mẹ nữa, nhưng Mẹ vẫn mãi ở trong tim con. Mẹ đã, đang và sẽ mãi là nguồn động viên của con trong suốt cuộc đời này”.

- Ngô Huệ Theo A Little Parable For Mothers

Châm ngôn cuộc sống

Đừng nói “Tôi không thể”. Đôi khi, có những điều bạn định ninh mình chẳng thể nào làm được, nhưng nếu nỗ lực hết mình, bạn sẽ thành công.

Đừng bỏ cuộc. Một khi đã lựa chọn hướng đi cho riêng mình, bạn không nên thoái chí, chùn bước. Lịch sử chứng minh rằng những người dũng cảm đứng dậy và bước tiếp sau những lần vấp ngã trên đường đời sẽ là những người đạt được thành công.

Đừng nản lòng. Trạng thái đó sẽ nhấn chìm bạn trong một tâm trạng bi quan trước cuộc sống. Thay vì cứ giữ mãi sự u uất, chán chường, hãy tự tin và nỗ lực hết mình để tiếp tục vươn lên.

Đừng bao giờ chọn cách bước đi "một mình" trong cuộc sống này. Người thành công sẽ sớm nhận ra rằng, sự giúp đỡ của mọi người xung quanh là một phần không thể thiếu trong những thành quả mà họ đạt được.

Đừng chấp nhận một kết quả thấp hơn sự hoàn mỹ. Hoàn tất chỉ là một lẽ thường tình và là một điều tất yếu bạn phải làm mà thôi, còn một kết quả hoàn hảo mới thực sự mang đến cho bạn thành công. Chúng ta không nên chấp nhận một kết quả “tạm được” mà hãy đặt tất cả tâm huyết và nỗ lực tối đa để có thể tự hào với bản thân.

- Hồng Nhung Theo Just Don't Do It

Khúc biến tấu

Những thất bại không thể đẩy con người chúng ta đến bước đường cùng, mà chính con người chúng ta mới tự đẩy mình đến đó khi từ bỏ mọi cố gắng

Khuyết danh

Ngày 8 tháng năm 1955, nghệ sĩ violon Itzhak Perlman có buổi biểu diễn tại thính phòng Avery Fisher thuộc trung tâm Lincoln, thành phố New York. Do bị bại liệt từ nhỏ, Perlman phải chống nạng khắp khiêng tiến tới chiếc ghế dành cho mình kê sẵn giữa sân khấu. Anh cẩn thận đặt nạng xuống sàn, tháo móc gài thanh chằng, từ từ

đỡ một chân về trước và co chân còn lại vào dưới ghế - nhanh gọn như đã thành thói quen. Rồi bằng một động tác nhẹ nhàng, anh nâng cây đàn lên, khẽ ra hiệu cho nhạc trưởng bắt đầu. Nhưng khi Perlman chỉ mới dạo vài nốt nhạc thì sự cố xảy ra.

Một sợi dây đàn bị đứt, tạo nên âm thanh khô khốc dội khắp khán phòng mênh mông, tĩnh lặng. Lập tức mọi người hiểu ngay sự việc và nghĩ hẳn buổi diễn sẽ chậm lại chút ít để thay dây đàn.

Nhưng Perlman đã khiến mọi người rất đỗi kinh ngạc. Anh vẫn giữ bình tĩnh, mắt khép lại và ra hiệu cho nhạc trưởng bắt đầu lại lần nữa. Dàn nhạc giao hưởng tiếp tục bản nhạc bỏ dở, và Perlman đáp lại bằng tiếng đàn say sưa, êm ái đến tuyệt vời - chỉ với cây đàn ba dây trong tay. Anh biểu diễn bằng tất cả tâm hồn mình, bằng lòng đam mê và ý chí mạnh mẽ. Trong suốt thời gian chơi bản nhạc ấy, anh đã phải liên tục tưởng tượng, rồi sáng tạo để bù lại sợi dây đàn bị đứt. Thật ra, rất ít nghệ sĩ có thể chơi tốt nhạc phẩm ấy với cây đàn bốn dây bình thường, nhưng Perlman đã xuất sắc biểu diễn chỉ với ba dây bằng sự tài hoa tuyệt vời của mình.

Tiếng nhạc đã kết thúc từ lâu nhưng khán giả vẫn chưa hết sững sờ. Khoảnh khắc lặng im tưởng như bất tận. Bỗng một người nào đó đứng lên, khiến cả khán phòng như bùng tỉnh. Tất cả mọi người đều đứng dậy, nhiệt liệt hoan nghênh. Tiếng vỗ tay vang lên khắp các hàng ghế đã ghi nhận tài năng và ý chí kiên cường của người nghệ sĩ tài hoa. Perlman mỉm cười, khẽ đưa tay gạt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Rồi anh ra hiệu xin mọi người lặng im và nói bằng một giọng trầm ấm:

Kính thưa quý vị, đôi khi người nghệ sĩ phải tự mình tạo nên khúc biến tấu chỉ với những gì còn lại trong tay.

Hẳn với Perlman, câu nói ấy còn mang một ý nghĩa khác nữa. Chúng bại liệt đã cướp đi phần nào khả năng đi lại của anh, hơn thế nó đã có lúc khiến đôi tay anh tưởng chừng không thể cử động bình thường được. Nhưng anh vẫn tiếp tục. Sự cố hôm nay đã nói lên rất rõ niềm tin và nguyên tắc sống của anh: luôn tiến lên với những gì mình có được, dù không trن vẹn.

Nguyên tắc ấy liệu có thể áp dụng trong cuộc sống mỗi người chúng ta không? Mỗi khi gặp khó khăn hay bất lợi, chúng ta sẽ ứng biến thế nào? Hay là ngại ngần lùi bước?

Tôi tin rằng cuộc sống luôn cần đến bản nhạc của mỗi cá nhân. Mọi người sẽ hoan nghênh và trân trọng sự nỗ lực của ta nhiều hơn nếu bản nhạc ấy được tấu lên bằng một ý chí dũng cảm, không đầu hàng số phận. Hãy tự hỏi xem, với những gì có trong tay, bạn có thể tạo nên khúc nhạc của riêng mình hay không?

- Bích Thủy

Theo How Much Music Can You Make?

Chuyện nhà rùa

Một hôm, gia đình nhà Rùa và những người bạn quyết định đi picnic. Với bản tính chậm chạp của mình, chúng mất bảy năm để chuẩn bị mọi thứ và lên đường. Nhưng như vậy nào đã xong, chúng mất thêm hai năm nữa để tìm ra một chỗ cắm trại như ý, rồi thêm sáu tháng mới dọn dẹp và bày biện xong đồ đạc.

Nhưng rồi, nhóm Rùa phát hiện ra rằng chúng đã quên mang theo muối.

Một chuyến picnic mà không có muối thì chẳng còn gì là thú vị. Làm sao để ăn trái cây hay ăn bánh mì đây chứ? - Chúng ngán ngẩm bảo nhau như vậy.

Sau hơn một tháng tranh cãi, cuối cùng Rùa Nhí - một chú rùa trẻ nhất, nhanh nhẹn nhất được giao nhiệm vụ quay về nhà lấy muối.

Vừa nghe vậy, Rùa Nhí đã giãy nảy từ chối.

Chú run rẩy thân hình trong chiếc vỏ, lắc đầu nguầy nguậy tỏ ý không đồng tình.

Nhưng rốt cuộc, trước sự thuyết phục của tất cả mọi người, Rùa Nhí cũng đồng ý đi về nhà lấy muối với một điều kiện: Cả nhóm rùa ở lại không được phép ăn bất cứ thứ gì trước khi chú quay trở lại.

Họ nhà rùa đành phải đồng ý và Rùa Nhí bắt đầu lên đường.

Nhưng rồi đã ba năm trôi qua mà Rùa Nhí vẫn chưa quay lại. Rồi năm năm... chín năm, rồi mười bảy năm...

Cuối cùng rùa bô lão không thể nhịn đói được nữa, bèn cắn một miếng bánh sandwich cho đỡ đói.

Đúng lúc đó, Rùa Nhí - giờ đã già và gầy đi nhiều sau hơn mười bảy năm vắng mặt - đột ngột thò đầu ra từ một lùm cây, hét lên thê thê:

Đó... đó... tôi biết mà! Tôi biết là mọi người sẽ không đợi mà sẽ ăn trước khi tôi quay lại mà. Thôi thôi, tôi không đi lấy muối nữa đâu...

Rất nhiều người trong chúng ta lãng phí thời gian để chờ đợi người khác

thực hiện những điều mình mong muốn thay vì bắt tay vào làm. Và cũng có những người quá lo lắng về những gì người khác đang làm khi vắng mặt mình đến nỗi không bao giờ làm được gì cho bản thân mình cả

- Lê Lai Theo Internet

Cứu hộ trên biển

Chẳng ai từng cố gắng hết sức mình lại một lần hối tiếc về điều đó

George Halas

Câu chuyện kỳ diệu này diễn ra vào một đêm mưa gió tại một làng chài nhỏ quận Holland. Đêm đó, gió thổi dữ dội, bầu trời đen kịt dày đặc những đám mây và một cơn bão với sức gió rất mạnh đã lật úp một chiếc tàu đánh cá ngoài khơi. Nhưng may mắn thay, trước khi tàu bị chìm, các thủy thủ đã kịp phát tín hiệu cấp cứu s. o. s. Vì cả làng chỉ chuyên về nghề đánh bắt cá nên đội cứu hộ của làng lúc nào cũng ở trong tình trạng sẵn sàng ứng cứu. Nhận được tin khẩn, đội trưởng của đội tàu cứu hộ đã nhanh chóng rung chuông báo động, tất cả người dân vội tập trung tại bãi cát. Họ đứng ngồi không yên, tay cầm đèn hồi hộp chờ tin của những người thân đang chống chọi với cơn gió bão.

Một giờ sau, tàu cứu hộ lơ mờ xuất hiện trong màn sương mù. Người dân trong làng vui mừng chạy ra chào đón. Kiệt sức và mệt lử, những người tình nguyện cho biết là tàu cứu hộ đã cứu được gần như tất cả mọi người gặp nạn nhưng có một vài người đã tình nguyện ở lại trên biển vì con tàu đã quá tải. Nếu chở thêm h, có thể con tàu sẽ bị chìm.

Thuyền trưởng cuống cuống kêu gọi một đội tình nguyện khác để đến ứng cứu những người bị bỏ lại ngoài biển. Cậu bé Hans mười sáu tuổi có anh trai còn đang trên biển bước tới tình nguyện tham gia. Mẹ cậu vội níu tay cậu van xin:

Đừng đi con ơi. Cha của con đã chết trong vụ đắm tàu cách đây mười năm và anh trai của con cũng chưa biết sống chết thế nào. Hans, con là tất cả những gì còn lại của mẹ.

Hans nhìn mẹ, nhẹ nhàng an ủi:

Con phải đi mẹ ạ. Con không thể làm ngơ khi anh con đang phải đối diện với nguy hiểm, chỉ chờ đợi người ứng cứu. Đây chính là lúc để con thực hiện nghĩa vụ của mình.

Hans hôn tạm biệt mẹ rồi cùng đội cứu hộ biến mất trong màn đêm.

Đối với mẹ Hans, thời gian như không hề trôi, một giờ đồng hồ mà bà có

cảm tưởng như một thế kỷ. Cuối cùng thì con tàu cứu hộ cũng lao ra khỏi màn sương mù dày đặc và bắt đầu lộ dạng. Hans đứng oai phong ngay trên mũi tàu. Đội trưởng đứng trên bờ khum hai tay lại và gọi lớn:

- Các anh có tìm được chọ không?

Không thể tìm lòng được nữa, Hans sung sướng hét thật to để đáp lại:

Dạ có, chúng cháu đã tìm thấy. Chú hãy báo cho mẹ cháu biết trong đó có cả Paul, anh trai của

cháu!

- Lê Nguyễn Thảo Theo Rescue At Sea

Điều kỳ diệu của đôi bàn tay

Vòng tay mẹ chính là chiếc nôi tuyệt vời nhất vỗ về tâm hồn con khi mới sinh ra, tôi đã có thể cảm nhận được hơi ấm của đôi bàn tay mẹ: Đôi bàn tay luôn nâng niu, lo lắng từng giấc ngủ, từng bữa ăn cho tôi. Đôi bàn tay đã dìu tôi những bước đi chập chững đầu tiên, nâng đỡ mỗi khi tôi té ngã và nhẹ nhàng chăm sóc những vết thương do tôi nghịch ngợm gây ra.

Suốt những năm tháng tôi đi học, bàn tay mẹ vẫn âm thầm lo lắng cho tôi. Bàn tay mẹ kiên nhẫn dạy tôi viết những nét chữ đầu tiên; giặt sạch chiếc áo tôi mặc; đánh bóng đôi giày tôi mang; thắp sáng ngọn đèn trên bàn học, dọn dẹp gọn gàng bàn ghế, tủ sách cho tôi. Bàn tay mẹ còn tôi nằm ngủ mỗi tối...

Khi tôi trưởng thành, mỗi chặng đường tôi trải qua đều có dấu ấn bàn tay của mẹ. Chính bàn tay ấy đã lau khô những giọt nước mắt khi tôi buồn đau, thất bại; cẩn thận chớ chiếc áo cưới cho Ngày vui trọng đại của tôi. Rồi bàn tay ấy đã run run hạnh phúc khi được bế trên tay đứa cháu đầu tiên của mình.

Trên thế gian này, còn điều gì kỳ diệu và quý giá hơn đôi bàn tay mẹ? Đôi tay chai sần, vất vả nhưng êm ái, dịu dàng và bất cứ khi nào cũng đầy ắp tình thương yêu dành cho bạn. Dù đi bất cứ nơi nào, ta cũng luôn khao khát được quay trở về bên vòng tay yêu thương của mẹ.

Lại Thê Luyện

Theo The storyteller

Ước mơ

Có một ước mơ không khó, nhưng giữ được ước mơ đó và dám thực hiện nó mới là điều quan trọng

Bob Ernst

Trên tầng 80 của một chung cư, có hai anh em nhà nọ sống cùng với nhau. Một ngày kia, khi trở về nhà sau giờ làm việc, họ choáng váng khi nhận ra thang máy của chung cư đã bị hỏng. Họ buộc phải leo thang bộ mới có thể lên tới căn hộ của mình.

Sau khi đã vất vả lên đến tầng 20, họ cảm thấy mệt mỏi rã rời. Để nhẹ nhàng, họ quyết định để những túi xách nặng nề ở lại đây và sẽ quay lại lấy vào ngày hôm sau. Vai đã nhẹ gánh, cả hai đi nhanh hơn. Thế nhưng khi lên đến tầng 40, đôi chân của họ đã gần như mất cảm giác vì nhức mỏi. Quá bức bối và cáu kỉnh, hai anh em bắt đầu cằn nhằn rồi lớn tiếng cãi nhau. Họ vừa cất những bước chân nặng nề của mình, vừa tiếp tục trận cãi vã cho đến tận tầng

Bỗng nhận ra rằng chỉ còn 20 tầng nữa là đã đến được nhà, thế là không ai bảo ai, hai anh em ngừng cãi và im lặng tiếp tục cuộc hành trình. Hai mươi tầng còn lại cuối cùng cũng qua đi, và họ đến được căn hộ của mình. Nhưng bi kịch thay, lúc đó họ mới phát hiện ra là chìa khóa nhà đã để trong túi xách bỏ lại ở tầng 20.

Đây có thể chỉ là một câu chuyện cười, nhưng nếu suy nghĩ sâu rộng hơn, ta còn nhận thấy nó cũng tựa như cuộc đời mỗi người vậy. .. Khi còn bé, nhiều người trong chúng ta sống trong sự kỳ vọng của cha mẹ, thầy cô và bạn bè. Sống trong áp lực và căng thẳng, chúng ta hiếm khi được làm những gì mình muốn. Quá mệt mỏi, đến năm 20 tuổi, chúng ta quyết định vứt bỏ gánh nặng này đi và sống cho những giấc mơ của riêng mình.

Nhưng khi 40 tuổi, chúng ta bắt đầu đánh mất tầm nhìn. Nhìn lại những giấc mơ, ta cảm thấy không thỏa mãn và bắt đầu phàn nàn, chỉ trích. Thế rồi ở tuổi 60, nhận ra mình không còn nhiều thời gian, chúng ta chấp nhận cuộc sống và bước đi trong sự nhẹ nhàng, rõ ràng sẽ không còn điều gì có thể làm nổi thất vọng nữa cả. Tuổi 80 - cái đích cuối cùng của đời người- rồi cuộc cũng đến. Nhưng oái oăm thay, lúc này chúng ta chợt nhận ra mọi thứ không thể nào ngơi nghỉ trong sự bình an vì còn quá nhiều giấc mơ chưa được thực hiện. Những giấc mơ ấy chúng ta đã vứt bỏ cách đây 60 năm.

Vậy ước mơ của bạn là gì?

- Le Lai

Theo What Is Your Dream?

Chân lý cuộc đời

Giờ đây, khi đã đứng ở chặng cuối của cuộc đời, tôi mới có thời gian để nhìn lại, suy ngẫm và chiêm nghiệm. Tôi thật lòng muốn cảm ơn cuộc sống vì những gì mà cuộc sống đã dạy cho tôi. Tôi mong rằng những điều tôi gửi đến bạn hôm nay có thể nâng bước bạn trong những lúc sóng gió cuộc đời:

Bạn không thể làm cho ai đó yêu bạn. Nhưng tất cả những gì bạn có thể làm là trở thành một người đáng yêu trong mắt mọi người.

Dù bạn có dành bao nhiêu tình yêu thương và sự quan tâm cho những người xung quanh thì vẫn có lúc họ phản bội lại tình cảm của bạn. Nhưng dù sao đi nữa, hãy cứ quan tâm đến họ bằng tấm lòng chân thành nhất.

Hãy nhớ rằng phải mất rất nhiều năm mới có thể tạo dựng niềm tin, nhưng chỉ cần một vài giây là bạn có thể đánh mất nó.

Điều quan trọng trong cuộc sống này không phải là những gì bạn có, mà chính là bạn đã lưu lại được gì.

Đằng sau bất kỳ thử thách nào cũng sẽ là một trải nghiệm quý báu của cuộc sống.

Đừng bao giờ so sánh cuộc đời mình với người khác, mà hãy cố gắng từng ngày, từng ngày để có được tất cả những gì bạn mong muốn, bằng chính sức lực và tâm trí của bản thân.

Điều quan trọng không phải những gì xảy ra với bạn, mà chính là cách bạn đối phó với chúng như thế nào.

Tôi biết rằng cho dù bạn có cất mông một sự việc, một vấn đề trong cuộc sống khéo léo đến thế nào đi nữa thì nó vẫn luôn có hai mặt.

Sẽ luôn phải mất một thời gian dài để có thể trở thành người mà mình mong muốn. Vì thế, hãy luôn nhẫn nại.

Bình luận hay nhận xét một sự việc thì dễ dàng hơn là trực tiếp tham dự vào. Vì lẽ đó, đừng vội phán xét người khác.

Hãy dành những lời âu yếm cho những người mà bạn yêu thương, ngay lúc này, vì có thể đó là lần cuối cùng bạn trông thấy họ.

Chúng ta luôn có thể tiếp tục đi, thậm chí cả khi ta nghĩ rằng mình hoàn toàn không thể.

Phải có trách nhiệm với những gì mình đã làm, cho dù điều đó có khó khăn đến thế nào đi nữa.

Bạn luôn có sự lựa chọn, hoặc điều khiển được hành vi của mình, hoặc để cho nó điều khiển chính bạn.

Hãy hiểu rằng điều gì đến quá dễ dàng thì cũng ra đi nhanh chóng. Cũng như vậy, bất cứ một mối quan hệ say đắm, nồng nàn ngay lần đầu tiên nào rồi cũng dần phai nhạt khi có một mối quan hệ khác thay thế.

Tha thứ là một bài học khó khăn, cần phải rèn luyện và thực hành thường xuyên.

Hãy hiểu rằng có những người yêu bạn tha thiết nhưng không biết cách thể hiện tình cảm của mình. Và nếu một ai đó không yêu thương bạn theo cách bạn muốn thì điều đó cũng không có nghĩa họ không yêu bạn bằng tất cả những gì họ có.

Tiền bạc là thứ tồi tệ để đem ra thỏa thuận một điều gì đó không đúng với giá trị của chúng.

Với một người bạn thân thiết nhất bên mình, ta có thể làm một điều gì đó, hay thậm chí không làm gì cả mà vẫn có được quãng thời gian đẹp đẽ nhất.

Hãy vui khi thấy rằng càng ngày, ta càng giống như cha mẹ mình, dù đó là việc thừa hưởng một đôi mắt không xanh thắm như mơ ước, một đôi môi không đầy đặn tuyệt vời.

Thình thoảng tôi và bạn cũng nổi giận - chúng ta có quyền nổi giận - nhưng điều đó không có nghĩa ta được phép trở thành một người tàn nhẫn. Tình bạn thật sự sẽ tiếp tục lớn lên, ngay cả khi hai người sống cách xa nhau. Và tình yêu thật sự cũng như vậy.

Sự trưởng thành tùy thuộc vào những kinh nghiệm mà bạn đã trải qua chứ hoàn toàn không dựa vào số lần sinh nhật bạn từng có trong đời.

Đừng bao giờ nói với một đứa trẻ là những giấc mơ của nó không thể xảy ra hoặc rất kỳ dị, bởi điều đó chẳng khác nào bạn đang làm thui chột niềm tin trong chúng.

Gia đình không phải lúc nào cũng ở bên cạnh bạn. Vì vậy, hãy tạo ra những mối quan hệ tốt đẹp khác quanh mình, để bạn - chính bạn chứ không phải ai khác - luôn được chăm sóc và yêu thương trong vòng tay nhân ái của mọi người.

Dù một người bạn có tốt đến thế nào đi nữa, đôi khi, họ cũng sẽ làm tổn thương bạn. Khi ấy, cách tốt nhất chúng ta có thể làm đó là tha thứ.

Được người khác tha thứ là chưa đủ. Đôi khi, bạn phải học cách tha thứ cho chính mình.

Hãy luôn ý thức được rằng, cho dù trái tim bạn có tan nát ra sao, thì thế giới này vẫn sẽ không bao giờ dừng lại.

Khi hai người có vấn đề tranh cãi, điều đó không có nghĩa là họ không yêu nhau. Và ngược lại, với hai người không bao giờ tranh cãi, cũng chẳng phải là họ yêu nhau tha thiết.

Hai người có thể cùng nhìn vào một vật, nhưng những gì họ thấy là khác nhau hoàn toàn.

Dù ta có cố gắng bảo vệ, ấp ủ những người mình yêu thương như thế nào đi chăng nữa, họ cũng sẽ bị tổn thương bởi những khắc nghiệt của cuộc sống.

Có rất nhiều cách để yêu và giữ tình yêu, nhưng cách tốt nhất, đó là hãy yêu thật lòng.

Những người trung thực với chính mình, bao giờ họ cũng tiến xa hơn trong cuộc sống.

Dù bạn có bao nhiêu bạn đi nữa, cũng sẽ có lúc bạn cảm thấy cô đơn và lạc lõng giữa cuộc đời. Vì vậy đừng quên học cách tin và yêu chính bản thân mình.

Cuộc sống của bạn có thể bị thay đổi bởi những người mà thậm chí bạn không hề biết tới.

Ngay cả khi bạn nghĩ rằng mình không có gì để cho, bạn vẫn còn tình yêu thương và sự chia sẻ để trao đi một cách hào phóng.

Viết cũng như nói có thể làm dịu nỗi đau.

Những bằng khen trên tường không làm bạn trở thành con người có học thức hay đáng kính trọng.

Mọi người ngay cả những người bạn yêu thương nhất rồi cũng có lúc rời xa bạn

Mặc dù từ “yêu” có nhiều nghĩa khác nhau nhưng hãy thận trọng khi sử dụng bởi vì nó sẽ mất giá trị khi bị lạm dụng.

- Anh Thy

Theo Words Of Wisdom

Sức mạnh của lời nói

Vào buổi sáng đẹp trời nọ, một bầy ếch rủ nhau vào rừng dạo chơi. Do bất cẩn, hai chú ếch chẳng may trượt chân rơi xuống một cái hố sâu. Trong tình thế hiểm nguy, những chú ếch trong bầy vội đến bên miệng hố để tìm cách ứng cứu. Thế nhưng, sau khi thử mọi cách, chúng thấy cái hố quá sâu để có thể cứu hai chú ếch xấu số. Cả bầy tuyệt vọng nói với hai chú ếch dưới hố biết sự thật phũ phàng này và bảo hai chú chỉ còn biết chờ đợi cái chết mà thôi.

Bỏ ngoài tai những lời bình luận đó, hai chú ếch cố hết sức nhảy lên khỏi hố. Nhưng thay vì động viên cổ vũ, những con ếch kia lại khuyên hai chú đừng nên phí sức mà hãy sớm chấp nhận số phận của mình. Sau những nỗ lực không thu được kết quả, một chú nghe theo lời khuyên của bầy ếch trên bờ, bỏ cuộc và ngã lăn ra chết trong sự tuyệt vọng.

Trong khi đó, chú ếch còn lại tiếp tục nhảy. Mặc dù cả bầy ếch không ngừng lặp lại lời khuyên trước đó nhưng chú vẫn không từ bỏ nỗ lực của mình và ngày càng nhảy mạnh hơn. Cuối cùng chú cũng nhảy được lên bờ. Lúc này, cả bầy ếch vây quanh chú và hỏi: «Anh không nghe thấy những gì chúng tôi nói à?». Thì ra chú ếch này bị nặng tai. Chú tưởng cả bầy ếch đã động viên chú trong suốt khoảng thời gian qua.

Mỗi lời nói của chúng ta đều ẩn chứa một sức mạnh vô hình. Một lời động viên khích lệ có thể trở thành động lực giúp cho những người đang trong cơn bế tắc lấy lại tinh thần và vượt qua khó khăn. Nhưng cũng có những lời nói có thể giết chết một người trong tình thế tuyệt vọng. Do đó, hãy cẩn thận với những gì mình nói. Đừng hủy diệt tinh thần của một người đang trong hoàn cảnh khốn khó bởi những lời nói tiêu cực của mình. Thay vào đó, hãy biết dành thời giờ để động viên và khích lệ họ. Cuộc sống của chúng ta và mọi người xung quanh trở nên như thế nào tùy thuộc vào chính thái độ và những lời nói của chúng ta.

- An Bình Theo Internet

Hai mặt của sự hy sinh

Trong căn nhà nhỏ ở một vùng ngoại ô, có hai vợ chồng nọ đã luống tuổi. Họ từng trải qua những ngày tháng bên nhau đầy yêu thương và yên bình. Niềm vui chung của họ là cùng chăm sóc một vườn dưa chuột xanh tốt sau nhà. Ông cụ chăm sóc vườn dưa rất cẩn thận, hết dẫy sớm tưới nước lại bỏ công bắt sâu, nhổ cỏ. Những trái dưa chuột ngon nhất sẽ được hái để bà cụ muối dưa - bởi đó là thói quen của bà từ rất lâu. Mùa đông tới, khi vụ thu hoạch dưa chuột đã hết, ông cụ lại nghiên cứu các bản danh sách giới thiệu hạt giống để đặt mua loại tốt nhất. Xuân về, các con của ông bà sống gần đây giúp họ xới đất, gieo hạt. Bà cụ lại tìm được các sách nấu ăn để học hỏi thêm những bí quyết làm dưa chuột muối. Trong mắt mọi người, ông bà là một cặp vợ chồng hạnh phúc. họ sống thân thiện, gần gũi với những người chung quanh. Bất cứ vị khách nào đến chơi cũng được ông bà tặng một bình dưa chuột muối mang về.

Nhưng một ngày kia, ông cụ qua đời. Mùa xuân năm đó, tất cả con cái tụ họp bên mẹ mình và nói:

Chúng con biết mẹ rất thích làm dưa chuột muối, nên chúng con sẽ thay cha tiếp tục đặt mua hạt giống, sẽ trông và chăm sóc dưa chuột cho mẹ.

Người mẹ mỉm cười:

Cảm ơn các con, các con không cần trông dưa nữa đâu. Thật ra thì mẹ không thích ăn dưa muối nhưng vì bố các con thích trông dưa chuột nên mẹ muối thôi.

Những người con ngỡ ngàng. Trước khi cha mất, ông từng kể với họ rằng ông không hề thích trông dưa chuột, ông làm điều đó chỉ vì bà thích trở tài muối dưa mà thôi.

Với bạn, câu chuyện này vui hay buồn? Nhiều người thấy nó vui, bởi theo họ đó ẩn chứa một tình yêu đẹp, sâu sắc của cặp vợ chồng già. Hai ông bà đã sống và làm việc vì nhau. Vì muốn đẹp lòng người bạn đời của mình, họ chấp nhận làm những điều mình không hề thích. Nhưng với tôi, câu chuyện lại ẩn chứa một nỗi buồn man mác, bởi hai ông bà đã không thật sự chia sẻ suy nghĩ, sở thích với nhau. họ sống vì người khác, đến mức quên cả sở thích riêng của mình. Do đó, thay vì cùng sống vui vẻ bên nhau và tạo ra những điều mới mẻ hơn, họ lại luẩn quẩn với một định kiến về sự hy sinh và

trách nhiệm đối với nhau.

Trong tình yêu, bên cạnh việc tôn trọng sở thích của nhau, chúng ta còn phải biết chia sẻ những suy nghĩ, tình cảm thật sự của bản thân với nhau.

- Lê Lai Theo Internet

Nếu một lần nữa sống lại cuộc đời mình...

Con người ta thường không hối tiếc vì những gì mình đã làm, họ chỉ hối tiếc vì những điều mình chưa làm được trong đời nếu được một lần nữa sống lại cuộc đời mình...

Tôi sẽ sẵn sàng đối mặt với những khó khăn, đối phó với chúng bằng một tinh thần kiên cường hơn nữa.

Tôi sẽ dành nhiều thời gian hơn cho việc thư giãn, tận hưởng cảm giác ấm áp bên gia đình và bạn bè.

Tôi sẽ háo hức đón chào mỗi ngày mới.

Tôi sẽ sống hết mình, sẽ làm việc nghiêm túc.

Tôi sẽ đi du lịch nhiều hơn, sẽ thoải mái ăn những món ăn mình thích. Tôi sẽ chẳng để tâm nhiều đến những lời đàm tiếu của người đời, sẽ luôn giữ vững lập trường của mình và học cách tin tưởng nhiều hơn.

Tôi ước gì mình có thêm thời gian, thêm thật nhiều thời gian để một lần nữa, tôi có thể làm lại hoàn hảo hơn những việc mà trước đây, tôi mắc nhiều thiếu sót.

Hành lý trong những chuyến du hành trước đây của tôi lúc nào cũng đầy ắp, từ quần áo, sách vở, giấy tờ, tiền bạc... Giờ tôi chỉ ước mình có thể một lần tùy hứng đi xa, chẳng mang theo gì ngoài tinh thần sẵn sàng và trái tim háo hức.

Nếu tôi được sống lại cuộc đời mình một lần nữa...

Tôi sẽ thức dậy thật sớm để nhìn ngắm mặt trời, đi dạo trên những thảm cỏ xanh non bằng đôi chân trần, và tôi cũng sẽ đứng thật lâu trên con đường đầy lá vàng rơi mỗi chiều thu.

Tôi sẽ đi du dạ hôi, đi khiêu vũ nhiều hơn.

Tôi sẽ thường ghé vào công viên để thoải mái chơi đùa.

Tôi sẽ về nông thôn để một lần đi qua cây cầu tre, để dạo quanh cánh đồng ngập nắng, để chiều về với giỏ hoa cúc vừa bưng tỉnh giấc đón thu sang.

- Nguyễn Đoàn

Theo If I Had My Life To Live Over

Niềm tin

Niềm tin vào chính mình có sức mạnh xua tan tất cả sự hoài nghi của người khác

Khuyết danh

Tôi sợ, sợ kinh khủng. Trong hoàn cảnh của tôi, có ai mà không sợ cơ chứ?

lần phẫu thuật trước, chỉ thiếu chút nữa thì tôi đã không thể qua khỏi vì mất quá nhiều máu. Vậy mà tôi lại sắp phải phẫu thuật một lần nữa. Ca mổ lần này sẽ quyết định số phận của tôi, bởi nó sẽ xác minh khối u trong cơ thể tôi là lành tính hay ác tính.

Sau khi thử đặt chân lên lần ranh mong manh giữa sự sống và cái chết trong lần phẫu thuật trước, tôi đã có được một chút kinh nghiệm trong cuộc chiến sống còn của mình. Ra viện, tôi đã tìm được rất nhiều sách về vấn đề tâm linh, dấu rằng trước giờ tôi vẫn khăng khăng giữ lập trường duy vật biện chứng của mình. Giữa con đường mờ sương không lối ra mà tôi đã mò mẫm đi qua trong khi ca phẫu thuật đang tiến hành, đầu óc tôi lờ mờ nhận ra một cuộc sống khác của con người mình. Một thế giới tinh thần sinh động, phức tạp đã dần hé lộ, và lần này, tôi sẽ dựa vào nó để chiến đấu một cách mạnh mẽ. Tôi nhất định sẽ không là một bệnh nhân thụ động, nằm chờ vô vọng trên bàn phẫu thuật nữa. Tôi đã có một kế hoạch.

Ca phẫu thuật được ấn định vào lúc 8 giờ sáng ngày thứ ba tại một bệnh viện lớn ở Los Angeles. Chiều ngày thứ hai, tôi làm thủ tục nhập viện với một tâm trạng hồi hộp không tránh khỏi. Đêm đó, bác sĩ gây mê đến gặp tôi tại phòng bệnh - một thủ tục thông thường trước mỗi ca phẫu thuật.

Thưa bác sĩ, lần trước sau khi phẫu thuật xong, tôi bị nôn ghê lắm. Lần này, bác sĩ có thể cho tôi một liều gây mê khác được không? - Tôi lo lắng hỏi.

Tôi sẽ làm như thế, nếu cô thấy thoải mái hơn! - Vị bác sĩ trả lời sau một lúc suy nghĩ.

Bác sĩ ạ, tôi muốn nhờ ông cùng hợp tác với tôi một việc! - Tôi bắt đầu kế hoạch của mình, trái tim đập như trống dồn trong lồng ngực vì hồi hộp.

Tôi đã được một cuốn sách có tên là “Những phương pháp chữa trị hiệu quả nhất” của Bobbie Probst. Trong quyển sách này có đề cập đến việc ngay cả khi một người đã được gây mê hoàn toàn, tiềm thức vẫn có thể lưu

lại những gì họ được nghe. Vì vậy, trong cuộc phẫu thuật ngày mai, tôi xin ông hãy nói với tôi những câu tốt lành, ông có sẵn lòng giúp tôi điều đó không, thưa bác sĩ?

Cô nghĩ việc đó là quan trọng thật sao? - Vị bác sĩ ngạc nhiên hỏi lại.

Đúng vậy, tôi tin vào sức mạnh của tinh thần. Ông có thể giúp tôi chiến đấu với bệnh tật tốt hơn bằng những lời động viên ngay cả khi tôi đang hôn mê. Tôi cần sự bảo đảm của bác sĩ rằng ông sẽ làm những gì tôi đề nghị, ngay cả trong trường hợp ông chỉ làm thế để an ủi hay làm vừa lòng tôi thôi.

Được rồi, tôi sẽ làm. - ông nhìn thẳng vào mắt tôi. - Trước đây, tôi chưa từng làm như vậy bao giờ, và tôi cũng không thực sự đồng ý với chị rằng một bệnh nhân được gây mê lại có thể nghe hay cảm nhận được những gì đang diễn ra xung quanh mình. Nhưng nếu chị đã tin thì cứ yên tâm là tôi sẽ làm những gì chị muốn.

Xin cảm ơn bác sĩ! Tôi không muốn nghe ai đó nói về bất kỳ điều gì không hay trong khi tôi đang được phẫu thuật. Bác sĩ có thể nói giúp tôi như vậy với ê kíp mổ ngày mai được chứ?

Cô cứ yên tâm, tôi sẽ làm như thế! - Vị bác sĩ khẳng định rồi bước ra ngoài, để lại trong tôi một niềm hy vọng. Tôi hy vọng rằng kế hoạch của tôi là hoàn toàn đúng đắn.

Khi tỉnh dậy sau ca phẫu thuật, tôi chẳng có chút ý niệm nào về thời gian. Cảm giác đau đớn không còn nữa, trái lại, tôi cảm thấy dễ chịu đến kinh ngạc. Tôi nhận ra mình chẳng hề cảm thấy buồn nôn, thậm chí, tôi còn muốn đi lại cho khỏi chồn chân.

Chiều tối hôm đó, vị bác sĩ phẫu thuật đến thăm tôi.

Trông cô khá lắm. - ông nói. - Còn hơn cả mong đợi của tôi. Từ trước đến nay, cô là người phục hồi nhanh hơn bất kỳ bệnh nhân nào mà tôi từng biết. Mọi người trong ê kíp phẫu thuật cũng rất vui và kinh ngạc trước trường hợp của cô. Và tin tốt lành nhất mà tôi muốn mang đến cho cô là: tất cả các kết quả xét nghiệm của cô đều âm tính. Điều đó có nghĩa là hoàn toàn không còn dấu hiệu của một khối u ác tính nào.

Ngày hôm sau, bác sĩ gây mê cũng ghé thăm tôi với một nụ cười rạng rỡ trên môi:

Tôi rất ấn tượng. Cô đã tỏ ra vô cùng can đảm trên bàn mổ. Không như lần trước, trong lần phẫu thuật này, cô mất rất ít máu. Cô thật sự đã khiến tôi bị thuyết phục về phương pháp chữa trị bằng tinh thần. Vì vậy, từ giờ trở đi, tôi sẽ luôn nói những lời tích cực với tất cả các bệnh nhân của mình.

Vâng, cảm ơn những gì bác sĩ đã làm cho tôi. Thế bác sĩ đã dùng loại thuốc gây mê nào để thay loại kia vậy? Lần này tôi không gặp vấn đề gì cả.

Sự thật là, Sheri ạ, tôi vẫn dùng thuốc cũ vì đó là loại tốt nhất mà bệnh viện có. - ông mỉm cười. - Tôi cũng không hề cho cô dùng thêm bất cứ loại thuốc nào để phòng chứng buồn nôn. Tất cả những gì tôi làm để giúp chống lại chứng buồn nôn của cô là lặp đi lặp lại câu: “Cô sẽ không bị nôn nữa đâu”.

Như vậy, rõ ràng sự hợp tác của chúng tôi đã đem lại kết quả.

Giờ thì tôi hiểu rằng tôi hoàn toàn có quyền định đoạt đối với bản thân mình. Nếu tôi tin và chủ động đề nghị người khác củng cố niềm tin đó trong tôi, tôi sẽ có thể làm nên những điều kỳ diệu.

Tôi đã được được ở đâu đó rằng những bệnh nhân thụ động, chỉ biết phó thác cuộc sống của mình cho người khác thường không mau lành bệnh bằng những bệnh nhân có tính quả quyết và chủ động. Vì vậy, hãy cứ tin tưởng và làm tất cả những gì có thể để giải quyết vấn đề, bằng sự quyết tâm của bản thân cùng với sự hỗ trợ của những người xung quanh.

Sau lần phẫu thuật thứ hai này, tôi đã có được nhận thức sâu sắc về sức mạnh hòa quyện giữa cơ thể, tâm hồn và trí óc của con người. Chúng quả là một thể thống nhất!

- Thủy Nguyễn Theo Input And Outcome

Ngày đẹp nhất trong đời

Hãy bước chậm rãi. Hạnh phúc là khi bạn dành thời gian để cảm nhận từng khoảnh khắc bình thường: dẫn chú cừu ra bãi cỏ xanh, ru con bạn ngủ, hay viết dòng cuối cùng của bài thơ

- Kahlil Gibran

Đó là một buổi chiều nhạt nắng, bên ô cửa sổ bé xíu của một gác xép nhỏ, ông lão ngồi lặng lẽ với những chiếc hộp đã cũ và phủ đầy bụi bặm. Gạt bụi tờ nhận sang một bên, ông lão nghiêng chiếc hộp trên cùng về hướng ánh sáng. Từ từ mở hộp, ông lấy ra một cuốn album cũ. Tay mân mê những tấm hình, đôi mắt đục mờ của ông tìm kiếm đến tha thiết từng kỷ niệm.

Bắt đầu hiện lên trong tâm trí ông là những hồi ức êm đềm về người vợ hiền, tình yêu duy nhất của đời ông. Những kỷ niệm hiện về trong trẻo như một dòng suối và không ngừng tuôn chảy khi ông lần giở những bức ảnh cũ của bà. Đối với ông những bức ảnh này như những báu vật mà mỗi lần xem lại, ông có cảm giác như được sống lại những kỷ ức ngọt ngào ngày xưa.

Khi đã xem xong bức ảnh cuối cùng, ông đặt tập album sang một bên, rồi lấy ra một quyển sổ nhỏ đã sờn từ một chiếc hộp khác. Nó chính là cuốn nhật ký của con trai ông ngày xưa. Ông không thể nhớ mình đã trông thấy nó bao giờ chưa. “Sao bà ấy lại có thể giữ được những thứ linh tinh cũ kỹ này nhỉ?” - ông ngạc nhiên tự hỏi.

Mở những trang nhật ký, ông liếc nhìn những nét chữ tròn trĩnh và mỉm cười. Trong sự tĩnh lặng của không gian, những ngôn từ ngây thơ, mộc mạc của đứa bé 6 tuổi đưa ông về lại quãng thời gian dường như đã chìm vào quên lãng.

Chợt nhớ mình cũng còn cất giữ một cuốn nhật ký năm xưa, ông bước xuống chiếc cầu thang gỗ và đi vào một căn phòng nhỏ.

Mở cửa tủ, ông mỉm cười khi nhìn thấy cuốn nhật ký của mình, ông ngồi vào bàn và đặt hai cuốn nhật ký bên cạnh nhau. Cuốn nhật ký của ông có bìa da thuộc và chạm khắc tên ông bằng dòng chữ bay bướm nhũ vàng; trong khi đó, cuốn nhật ký của cậu con trai chỉ là cuốn sổ nhỏ đã rách nát với cái tên “Jimmy” đã trầy trụa trên mặt bìa. Ông lướt nhẹ ngón tay gầy guộc trên những con chữ như thể đang âu yếm đứa con yêu dấu.

Khi mở nhật ký của mình, đôi mắt ông chợt dừng tại một câu đứng ngoài lề vì nó quá ngắn gọn so với nội dung của những ngày khác:

Uổng phí một ngày câu cá với Jimmy. Chẳng câu được gì.

Với một tiếng thở dài và bàn tay run run, ông mở nhật ký của Jimmy và tìm thấy ghi chép của cậu trong cùng một ngày. Những chữ cái nguệch ngoạc, in đậm trên mặt giấy: Đi câu cá với bố. Một ngày đẹp nhất trong đời

- Lê Lai Theo Internet

HẾT TẬP 7